

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

8. DUBNA 2007

Z obsahu:

Svatý Justin

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
21. března 2007
- strana 2 -

„Probuď se, spáči!“

Homilie, kterou pronesl
Benedikt XVI. ještě jako
kardinál místo umírajícího
Jana Pavla II.
o Velikonocích 2005
- strana 4 -

Vstal z mrtvých

Smrt a život se utkaly
v podivuhodném souboji
- strana 5 -

Hleďte nejprve Boží království

Roku 1947 založil
P. Werenfried van Straaten
pomocné dílo
„Kirche in Not“
- strana 6 -

Duše Zmrtvýchvstalého

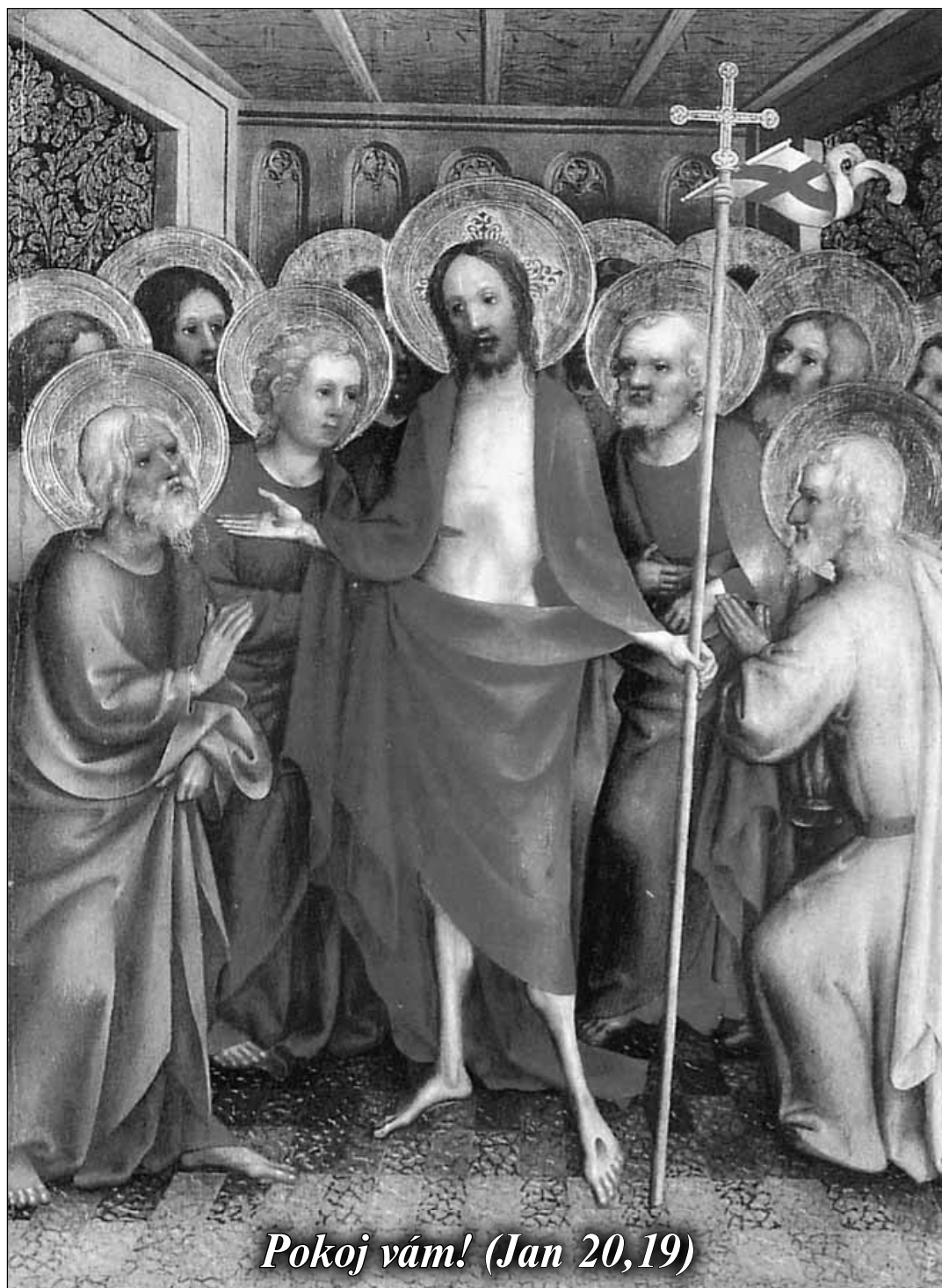
- strana 9 -

Moje radost z toho, že mohu být katoličkou

Christa Meves
- strana 10 -

Svatost lásky

V postsynodálním listě
Sacramentum Caritatis
shrnuje Svätý otec výsledky
biskupského synodu, který
zasedal ve dnech
2.-23. října 2005
- strana 12 -

Pokoj vám! (Jan 20,19)

Vtěchto katechezích nyní uvažujeme o velkých postavách rodící se Církve. Dnes budeme mluvit o svatém Justinu, filozofu a mučedníkovi, nejvýznamnějším mezi Otcí apologety druhého století. Slovo „apologetové“ označuje ony starověké křesťanské spisovatele, kteří si vytkli za cíl hájit

nové náboženství proti závažným obviněním pohanů a židů a šířit křesťanské učení v termínech přiměřených kultuře dané doby. Tak je u apologetů přítomná dvojitá starostlivost: ona prvořadá apologetická, tj. bránit rodící se křesťanství (apologhía řecky znamená právě „obrana“), a ona záměrná, „misijní“, tj. vykládat obsahy víry v řeči a kategoriích pro současníky pochopitelných.

Dlouhé hledání pravdy

Justin se narodil kolem roku 100 blízko starověkého Sichemu v Samařsku ve Svaté zemi. Dlouho hledal pravdu, putoval po různých školách řecké filozofické tradice. Nakonec, jak sám vypráví v prvních kapitolách svého dialogu s Trifonem, tajemná postava – kmet, kterého potkal na mořské pláži, ho poslal nejprve do krize, když mu ukázal neschopnost člověka uspokojit vlastními silami božské aspirace. Pak poukázal mezi starými proroky na osobnosti, na které se má obrátit, aby našel cestu k Bohu a k „pravé filozofii“. Když se s ním loučil, vyzval ho stařec k modlitbě, aby se mu otevřely brány světla. Vyprávění nastiňuje rozhodující epizodu Justi-

Svatý Justin

nova života: na konci dlouhé cesty filozofického hledání pravdy dospěl ke křesťanské víře. Založil v Římě školu, kde zdarma zasvěcoval žáky do nového náboženství, a tedy do správného způsobu života. Z toho důvodu bylo na něho podáno udání a byl státním úřadem kolem roku 165 za vlády Marka Aurelia, císaře-filozofa, kterému sám Justin věnoval jednu svou Apologii.

Filozofie jako prostor pro setkání

Jsou to ona jeho díla – dvě Apologie a Dialog se židem Trifonem – jediná, která se nám zachovala. V nich chce Justin zobrazit především božský projekt stvoření a spásy, který se uskutečňuje

v Ježíši Kristu, který je Logos, tj. věčné Slovo, věčný Rozum, stvořitelský Rozum. Každý člověk jakožto rozumná bytost nese v sobě jeho semeno a může sbírat záblesky pravdy. Tak samo Slovo, které se zjevilo v prorocké postavě Židům ve Starém zákoně, zjevilo se dílčím způsobem jako „semena pravdy“ také v řecké filozofii. Nyní, uzavírá Justin, jelikož křesťanství je historické a osobní zjevení Logosu v jeho totalitě, vyplývá z toho, že všechno to, co je krásné, ať to vyslovil kdokoliv, patří nám křesťanům (2 Apol 13,4). Tím způsobem Justin, i když potírá v řecké filozofii její protiklady, orientuje na Logos jakoukoliv filozofickou pravdu a motivuje tak z racionálního pohledu „nárok“ jednotlivých pravd a univer-

zálnost křesťanského náboženství. Jestliže Starý zákon směřuje ke Kristu, tak jako se tvar orientuje k významné skutečnosti, řecká filozofie také směřuje ke Kristu a k evangelium, tak jako část tihne ke spojení s celkem. A říká, že tyto dvě skutečnosti, Starý zákon a řecká filozofie, jsou jako dvě cesty, které vedou ke Kristu, k Logosu. To je důvod, proč řecká filozofie nemůže být v rozporu s pravdou evangelia, a křesťané mohou z ní čerpat s důvěrou jako z vlastního dobra. Proto můj ctihodný předchůdce papež Jan Pavel II. definoval Justina jako „průkopníka pozitivního setkání s filozofickým myšlením, i když ve znamení opatrného rozlišování“. Proto Justin, třebaže si po obrácení velmi cenil řecké filozofie, tvrdil přesvědčivě a jasně, že našel v křesťanství „jedinou bezpečnou a plodnou filozofii“ (Dial. 8,1) (FeR 38).

Nesmířitelná kritika pohanství

Ve svém celku Justinova postava a dílo znamenají rozhodující příklon starověké církve k filozofii a k rozumu spíše než k náboženství pohanů. S pohanickým náboženstvím totiž první křesťané odmítali striktně jakýkoliv kompromis. Pokládali je za modloslužbu, a to z toho důvodu, aby nebyli obviněni z bezbožnosti a ateismu. Zvláště Justin, speciálně v první Apologii, provedl nesmířitelnou kritiku pohanického náboženství a jeho mýtů, které pokládal za dábské „svody“ na cestě k pravdě. Filozofii naopak představoval jako privilegovanou oblast

Pokračování na str. 9

Editorial

Jestliže Kristus nevstal z mrtvých, marná je naše víra. S Ježíšovým zmrtnýchvstáním stojí a padá celá jedinečnost křesťanství. Kdyby Kristus nevstal z mrtvých, pak byl pouze něco jako úspěšný léčitel, méně úspěšný učitel a neúspěšný prorok, jehož autorita utrpěla těžkou ránu tím, že předpovídal o sobě něco, co se pak neuskutečnilo. Kdyby Kristus nevstal z mrtvých, bylo by křesťanství skutečně jen jedním z řady tzv. světových náboženství, která jsou všechna něco jako kulturně podmíněná sdružení pro uspokojení náboženských zájmů nebo v určitých případech také mocenských zájmů. A je potom v podstatě jedno, pro které z nich se člověk rozhodne. Mohl by si z nich vybrat podle svého vkusu a záliby, případně si namíchat svou vlastní „mezináboženskou směs“, jak se dnes skutečně děje.

Zpochybňovat nejrůznějšími způsoby Ježíšovo skutečné zmrtnýchvstání patří k trvalým taktikám jeho i našeho Nepřítele.

Jelikož však Ježíš opravdu vstal z mrtvých, dostává jeho náboženství a jeho Církve punc naprosté jedinečnosti a výlučnosti a všechna ostatní náboženství by se pak ani neměla jmenovat náboženství, protože jsou s ním naprosto nesrovnatelná. Je to jediné náboženství, které může stavět na zcela jedinečné skutečnosti, že Bůh přebývá mezi námi. Když Boží Syn jednou osobně a definitivně vstoupil do dějin světa, pak je také pro svět naprosto nezbytné, aby přijal jeho a poselství, které přináší od Otce, Stvořitele nebe i země, protože všechno, co ve světě zůstane odtrženo od Boha, je zbaveno svých kořenů a může se pro něj stát příčinou tragédií. ■

Nejslavnější ráno

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděleDosud nevěděli,
že musí vstát z mrtvých.

Nadchází první den po sobotě, den, který zůstane navždy nejprvnějším ze všech dnů. Proto si přivstaň a pospěš, abys nezmeškal žádný z jeho nejvýznamnějších okamžiků. Neďbej na to, že je ještě tma. Dostatečným světlem pro tvou duši bude tvoje bdělost a víra. Neďej se zahanbit zbožnou ženou, která se již neohroženě vydala na cestu ke hrobu. Chceš vědět, odkud čerpá svou odvahu a rozhodnost? Je na to jen jedna možná odpověď: *Pobízí ji láska k Ježíši.*⁽¹⁾ Ze svého majetku pořídila vzácné vonné masti a nyní spěchá, aby mu mohla co nejdříve prokázat poslední službu lásky. Tolik by chtěla uchovat si svého Miláčka a uchránit ho od zkázy. Je si jista, že překoná i tak obtížnou překážku, jakou představuje hrobový kámen, i když zatím neví jak. *Láska všechno zmůže.*⁽²⁾ Jsi schopen tak bezmezně lásky?

Ale kámen je odvalen. To, co se nejdříve jeví jako největší překážka, vůbec nestojí v cestě. Ale je tu mnohem těžší balvan: **hrob je prázdný.** Místo poslední útěchy ze služby lásky se jí dostává ještě větší bolesti. Nemá už svého Pána, ani mrtvého. Zbytečně pořízené vzácné masti ztěžkly k nunesení. Ranní svítání se propadá do ještě hlubší temnoty.

Marie Magdalská prožívá nejtěžší chvíli svého života. Vůbec netuší, že to, co pociťuje jako nejkrutější ztrátu, se kterou se nedokáže smířit, je ve skutečnosti předejchou k největší a zcela nečekané radosti. Zdá se ti, že to, co ztrácíš, je pro tebe nenahraditelné? To, co Pán pro tebe chystá, vždy překračuje všechny tvoje představy. Aby připravil místo pro mnohem větší a trvalejší dar, musí někdy odstranit vše, co by mu překáželo, i když se ti to zdá tak krásné a drahé. *Až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné.*⁽³⁾

Zbožná žena má zatím jen jediné vysvětlení: *Vzali Pána z hrobu.* Protože si byla jista, že má svého Miláčka uloženého ve skále, nenapadá ji jiná možnost, než že ho někdo vzal. S tímto svým lidským podezřením spěchá za apoštoly. Co si od toho slibuje? Ani Petr a Jan neuvažují jinak. Vlastně nevěří ani ženám. Proč spěchají k prázdnému hro-

bu? Aby se sami přesvědčili pouze o tom, že **hrob je prázdný**, nikoliv však, že Pán vstal. Stále ještě *nerozumějí Písmu.*

Neporozuměli ani tomu, co sami slyšeli přímo od Pána. Již kdysi v Cesareji začal *Ježíš naznačovat svým učedníkům, že bude muset jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, bude zabit a třetího dne bude vzkříšen.*⁽⁴⁾

Nenastal právě dnes ten **třetí den**? Jestliže se již tak doslova splnila první část jeho předpovědi, čím to, že se nikdo nerozpomíná i na druhou její část, ačkoliv ji Ježíš několikrát nepokrytě opakoval? Sám Ježíš je učil, milují svého Mistra a jistě jim nechybí dobrá vůle. Odkud se tedy bere tvoje jistota? Jak vidíš i na apoštolech, porozumět není snadné. Dokud jsme ve smrtelném těle, i naše láska nutně potřebuje víru, ale víra není totéž, co jistota rozumu. Víra se opírá o opravdovou zkušenost duše, která potřebuje setkání s Dárce milosti. *Řekl jsem vám to předem, abyste uvěřili, až se to stane.*⁽⁵⁾ Co až se stane? Až opustí hrob? Když to vojáci zažili a dosvědčili Židům, ti nejenže neuvěřili, ale ještě více se zatvrdili.⁽⁶⁾ Musíš dovolit, aby se tě dotkla nejdříve Ježíšova milost. Do Boží pravdy nepronikneš svým přesvědčením, svými názory a dohady. Je třeba, abys při všem, co máš poznat, začal smýšlet ve shodě s tím, jak smýšlí Bůh. Každé slovo v Božích ústech znamená podstatně více, než co toto slovo samo znamená pro člověka. Bůh tě chce svým slovem zavést za práh pozemské skutečnosti a lidského chápání. Jeho království nekonečně přesahuje pozemskou trojrozměrnost. Bůh má jiné pojmosloví. Připrav se na to, že skutečnost jeho lásky a milosti je vždy větší než všechno tvoje přesvědčení a očekávání.

Myslíš, že jsme informovanější a vzdělanější, než byly ženy a učedníci u hrobu? I dnes jsou lidé, kteří se počítají mezi Kristovy učedníky, slyšeli nejen předpověď, ale i **svědectví**, že Pán vstal, a přece neuvěřili. Lidská moudrost je jen *starý kvas*, který je třeba odstranit, pokud chceš myslet opravdu na to, co

pochází shůry, a také o to upřímně *usilovat*. Pros Pána, **aby se to stalo**, aby z tebe tento starý kvas odstranil, i když to nejdříve bolí a chvíli to trvá. Apoštolům nastalo svítání až večer, Tomášovi ještě mnohem později. Ale ženy, které šly ke hrobu první, a šly tam z čisté lásky, odměnil Ježíš také jako první a učinil z nich autentické posly své veliko-

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37–43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1–4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20,1–9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno, ještě za tmy, ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhu plátna, ale dovnitř nešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhu plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

noční radosti. *Rabbuni!*⁽⁷⁾ Co všechno je obsaženo v tom jediném slově!

Bože, děkuji ti za tento den plný slávy. Dej mi svého Ducha a obnov ve mně svůj život, abymým světlem byl Ježíš Kristus.⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 2 Kor 5,14; ⁽²⁾ srov. 1 Kor 13,7;

⁽³⁾ tamtéž 13,10; ⁽⁴⁾ Mt 16,21; ⁽⁵⁾ Jan 14,29;

⁽⁶⁾ srov. Mt 28,13; ⁽⁷⁾ Jan 20,16;

⁽⁸⁾ srov. Vstupní modlitba

Liturgie velikonoční noci začíná po posvěcení velikonoční svíce průvodem, který jde za světlem a kráčí ke světlu. Toto procesí obsahuje v sobě symbolicky celou pokáním poznamenanou postní cestu katechumenů, symbolizuje však také dlouhou pouť Izraele pouští do zaslíbené země a konečně cestu lidstva, které hledá světlo pro nejbližší budoucnost v nocích dějin, hledá pravý život, smíření mezi národy, mezi nebem a zemí a všeobecný mír.

Tak obsahuje toto procesí celé dějiny, jak to ohlašují slova při žehnání velikonoční svíce: „Kristus včera a dnes, počátek a konec, ... jeho je čas i věčnost. Jeho je moc a sláva po všechny věky...“ Ale liturgie se neztrácí ve všeobecných myšlenkách, nespokojuje se s vágními utopiemi, nabízí nám spíše konkrétní údaje o cestě, kterou máme nastoupit, a o cíli naší cesty.

Izraeli ukazoval cestu v noci ohnivý sloup a přes den oblak. Naším ohnivým sloupem a svatým oblakem je zmrtvýchvstalý Kristus, který je představován hořící velikonoční svící. Kristus je Světlo, Kristus je Cesta, Kristus je Pravda, Kristus je Život. Když následujeme Krista, když ke Kristu obracíme pohled svého srdce, nacházíme správnou cestu. Celá pedagogika liturgie postní doby konkretizuje toto základní přikázání: následovat Krista znamená především pozorně naslouchat jeho slovům.

Účast na nedělní bohoslužbě týden co týden je pro každého křesťana proto nezbytná, aby vrůstal do opravdové znalosti Božího slova. Člověk nežije jenom z chleba nebo peněz či kariéry, ale žije z Božího slova, které nás koriguje, obnovuje a dává nám poznat opravdovosť hodnoty pro svět i společnost. Boží slovo je pravá mana, chléb z nebe, který nás učí životu a lidství.

„Probud' se, spáči!“

Tuto homilii pronesl Benedikt XVI. ještě jako kardinál místo umírajícího Jana Pavla II. o Velikonocích 2005.

Následovat Krista zahrnuje v sobě být pozorný k jeho přikázáním, která jsou shrnuta do dvou základních příkazů: milovat Boha a milovat bližního jako sám sebe. Následovat Krista zna-

mená mít soucit s trpícími, mít srdce pro chudé, to znamená také nacházet odvahu k tomu, bránit víru proti ideologiím, mít důvěru k Církvi a k jejímu výkladu a konkrétní aplikaci Božího slova na naši dnešní situaci. Následování Krista zahrnuje také lásku ke své Církvi, jeho mystickému Tělu. Když jdeme po této cestě, zapalujeme ve světě malá světla, prorážíme temnotu dějin.

Cesta Izraele vedla směrem k zaslíbené zemi. Velikonoční liturgie je v tomto bodě velice konkrétní. Jejím cílem jsou svátosti křesťanské iniciace: křest, biřmování, nejsvětější Eucharistie. Na této cestě nám Církev říká, že tyto svátosti jsou předznamenáním nového světa, jeho předznamenáním přítomností v našem životě.

Ve staré církvi byl katechumenát postupnou cestou ke křtu: cestou otevírání smyslu, srdce, rozumu pro Boha, cestou učení novému životnímu slohu, pro nás vlastnímu bytí do rostou-

cího přátelství s Kristem ve společenství se všemi věřícími.

Po různých etapách očišťování, otevírání a nového poznání byla tak svátost křtu konečným darem nového života – byla to smrt a zmrtvýchvstání, jak to říká svatý Pavel v jedné ze svých duchovních autobiografií: *S Kristem jsem ukřižován; již žiji nikoliv já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval* (Gal 2,19–20). Zmrtvýchvstání Krista není jen vzpomínka na minulou událost.

Ve velikonoční noci, ve svátosti křtu se dnes opravdu zmrtvýchvstání – vítězství nad smrtí – stává skutečností. Proto Ježíš říká: *Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale už přešel do života* (Jan 5,24). A ve stejném smyslu říká Martě: *Já jsem vzkříšení a život* (tamtéž, 11,25).

Ježíš je zmrtvýchvstání a věčný život. V míře, v jaké jsme spojeni s Kristem, přešli jsme již dnes *od smrti k životu*, žijeme

již dnes věčný život, který není pouze skutečností, která nastává po smrti, nýbrž již dnes začíná v našem společenství s Kristem. Přejít ze smrti k životu – to je spolu se svátostí křtu nejvládnější jádro této svaté noci. Přejít ze smrti k životu – to je cesta, ke které nám Kristus otevřel bránu, ke které nás zve slavení velikonočních svátků.

Drazi věřící, většina z vás přijala křest jako dítě na rozdíl od pěti katechumenů, kteří nyní přijmou křest jako dospělí. Jsou připraveni vyznat zde jasným hlasem svou víru. Pro většinu z nás to byli naopak naši rodiče, kteří předem poznali naši víru. Darovali nám biologický život, aniž by se nás mohli zeptat, zda ho chceme, nebo ne, v oprávněném přesvědčení, že žít je dobré, že život je dar. Ale oni byli stejnou měrou přesvědčeni o tom, že biologický život je křehký dar, mezi tolika zly současného světa pochybný dar, který se opravdovým darem stane teprve tehdy, když může být darován současně jako lék proti smrti, když je společenstvím s neporazitelným životem, s Kristem. Spolu s křehkým darem biologického života darovali nám ve křtu záruku věčného života. Nyní záleží na nás, abychom si tento dar osvojili, stále dokonaleji vrůstali do pravdy našeho křtu. Velikonoční noc nás zve každoročně k tomu, abychom se znovu ponořili do křestní vody, přešli od smrti k životu, stali se opravdovými křesťany.

„*Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých a Kristus tě osvítí,*“ stojí v jedné písni z prapůvodní křestní liturgie, která je převzata z listu sv. Pavla Efezanům (5,14). „*Probud' se, spáči, ...a Kristus tě osvítí,*“ říká dnes Církev všem: Povstaňme z našeho unaveného, znehybnělého křesťanství! Zvedněme se a následujme Krista, pravé světlo a pravý život. Amen.

L'Osservatore Romano
8. 4. 2005

To, co vyslovuje tento verš velikonoční sekvence, je vlastně tématem lidských dějin i příběhu jednoho každého z nás. Smrt a život si dělají na nás nárok, bojují o nás, o naši radost a úzkost, o nadvládu nad našimi myšlenkami, úvahami, rozhodnutími. Ještě nikdy se lidstvu nepodařilo lépe prodloužit život, udělat ho zajímavějším a hodnotnějším než dnes. Oběma jako by přibýlo sil: smrti i životu. Ale zatím v každém lidském příběhu měla poslední slovo smrt, každý lidský život, ať už velký nebo malý, chudý nebo bohatý, šťastný nebo zpackaný, končil vždy neutěšeným refrénem: smrtí.

Existuje někdo, kdo tento železný refrén přerušil? Jistě, Bůh žije věčně a nezná smrt, nýbrž jen život. A dnes o Velikonocích k nám znovu zaznívá ta nejvíce vzrušující a nejradošnější zpráva: **Et resurrexit!** Kristus vstal z mrtvých. Kníže života tím, že podlehl smrti, žije jako Král. Je to tedy dvojnásobné poselství, nikoliv pouhé podobenství, do kterého Bůh odívá svou věčnou věrnost, nýbrž skutečná dějinná událost, která se týká nás všech: Kristus vstal z mrtvých, ten, který je první i druhý, už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu (1 Kor).

1. Vstal z mrtvých

První nade vše veliké poselství je tedy toto: Vstal ze smrti k životu. Sama smrt je mrtvá. Ta, která dosud byla v souboji s životem vždy vítězem, je poražena, a to nikoliv nějakou naukou, která nám smrt představuje vlídnější, smysluplnější, abychom se s ní vyrovnali, nýbrž skrze neopakovatelný čin. Dosud mohli cynikové a nevěřící jízlivě poznamenat: Z říše smrti se ještě nikdo nevrátil, aby nám řekl, zda je život po smrti, zda je nějaká naděje na zmrtychvstání. Ale nyní to mohou říkat jen v rozporu se skutečností: Kristus se vrátil zpět, vstal z mrtvých a potvrdil nám nejen slovy, ale činem

Vstal z mrtvých „Smrt a život se utkaly v podivuhodném souboji“

naši víru a naději na zmrtychvstání a věčný život.

Vstal také z bolesti k blaženosti. I zde platí: nikoliv pouze nějakým smysluplným vysvětlením utrpení dal utrpení smysl, nikoliv jen slovy a naukou, nýbrž spíše činem, který představuje definitivní a skutečné překonání a přeměnu utrpení ve své osobě k blažené oslavě, a tou dal utrpení definitivní smysl. Kristus vytrpěl nevýslovně mnoho. Do jeho srdce bylo svedeno moře bolesti. Bičování, korunování trním a kříž. Když se jeho utrpením znavené oči na kříži naposled otevřely, viděly jen vysmívající se nepřátele, řinoucí se krev, nesmírnou temnotu, plačící Matku, bezmocného učedníka a ženy.

Ale když se otevřely znovu o dnešním velikonočním ránu, spatřily jásající nebe, nebeského Otce, který mu vychází vstříc, vede ho k trůnu po své pravici a říká mu: *Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil.*

A spatřil zářivou budoucnost, ve které mu vykoupené lidstvo děkuje, miluje ho a ve stále živější radosti o něm říká, že žije a vládne po všechny časy až na věky věků.

Vstal z ponížení ke slávě. Byl podroben bezpráví jako nejnevinnější a nejsvětější ze všech. Jako se zde na zemi zřídka anebo nikdy nedostává svatým nebo spravedlivým spravedlnosti, jako se dobrotě a ctnosti nepromíjí, že vůbec existují, lež, nenávisť a vůle po zničení pronásledovaly našeho Pána až na kříž, až ho svrhly do moře pohrdání a do proudu smrti.

Ale dnes vidíme novou velkolepou, útěchyplnou podívanou. Kristus se vrací znovu k Bohu, který mu říká: *Sed' po mé pravici,*

dokud nepoložím tvé nepřátele za podnoží tvým nohám.

Jeho ruce, které byly spoutány a proraženy, chápou se nyní otěží světové vlády, říše milosti, vyvolení a zavržení. Hlava plná krve a ran je ozdobena korunou vlády nad živými i mrtvými. Pod jeho nohama leží zneškodněná

lež a nevěrnost, všechny zrady a hříchy světa. A Ukřižovaný přijal nyní od Boha jméno, které je nade všechna jména, neboť před tímto jménem se musí sklonit každé koleno. Tak byl ospravedlněn, jak dosud nikdo nebyl ospravedlněn. On a jeho nauka, jeho zákon, jeho dobrá vůle a jeho požadavky, jeho kříž a jeho odříkání. Bůh ho potvrdil a chce nyní všechno a jen všechno a nic jiného. On je jeho milovaný Syn, ve kterém má zalíbení.

2. Už neumírá

Ale druhé poselství tohoto dne, které učinil Pán, je vlastně ještě více vzrušující a potěšitelné. On už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Nyní teprve začíná opravdu žít a působit. To, co zatím dělal ve městech a vesnicích v Galileji a v Judsku, byl jenom začátek, významný začá-

tek, který už nyní nebude podroben únavě, zklamání, utrpení, smrti. Nyní má k dispozici čas celé věčnosti. Nyní začíná učit a formovat lidstvo, těšit národ a přivádět ho ke svobodě, učedníky sytit chlebem slova a života a všude přinášet světlo a oheň evangelia.

Nyní je zde skutečně člověk, který neumírá, člověk, o kterém se neřekne jen symbolicky, jen v lidské památce, nýbrž ve skutečnosti a v pravdě: Všechno pomine a všechno zestárne jako šat. Ty však zůstáváš a tvoje léta nemají konce!

A On je prvorozený ze všech lidí, ze všech mrtvých, je první a nejlepší z nás. On jako náš Bratr a jako náš První už neumírá. Prvorozený, to znamená, že přijdou ti, kteří se narodí po něm, my všichni, ke kterým vztahuje svou živoucí ruku, abychom se jí chytili a již nikdy ji nepustili. I my máme jako On vstát z mrtvých a žít. To je radostné poselství tohoto Dne Páně, že srdce Člověka Krista žije a bije jen pro nás. Je to věrné Srdce. Když toto Srdce žije, všichni budou žít.

I když smrt ještě v čase vládně, nemá nad námi konečnou moc. Je odkázána na dočasnost. Dosavadní ustavičný koloběh světla a temna, štěstí a utrpení, života a smrti, naděje a zoufalství dospěl ke svému dohlednému cíli. Temnota pomine, utrpení skončí, vina skončí a smrt už nebude mít konec bez konce, neboť přišlo světlo, láska a život v Kristu a nad těmi, kteří jsou jeho, smrt už nemá vládu.

To je skutečnost. V ni věříme a prosíme dnes Krista o tuto víru a nezlomnost této víry, o odvalu nade všemi propastmi, temnotami a překážkami vložit svou ruku a své srdce do jeho rukou a slyšet od něho:

Když on vstal z mrtvých, i my z mrtvých vstaneme a budeme mít život.

Z -sks- 15/2005 přeložil -lš-

„Říkají mi Špekpáter“ – takový je název jeho známé knihy. Premonstrát P. Werenfried van Straaten byl sice takřka barokní osobnost, ale tento jeho titul má svůj původ v jeho aktivitě, kterou zahájil krátce po válce ve své vlasti ve Flandrách na pomoc utečencům z východních částí Německa. Sbíral pro ně peníze a potraviny. Jak popisuje ve své knize, při prvním setkání se selkami prosil o „ne příliš odměřený kus slaniny“ pro miliony německých uprchlíků. Aniž to věděl, byl to již základ jeho pozdějšího díla „Kirche in Not / Ostpriesterhilfe“. Neboť tento „hrdina bezpodmínečné bliženské lásky“, jak ho nazval kolínský arcibiskup kardinál Josef Frings, viděl nouzi uprchlíků, jak byli nacpáni do bunkrů, a viděl zoufalé pohledy jejich dětí. Napsal článek „Nebylo místa v útulku“. To bylo v prosinci 1947. Tento článek otrásl čtenáři. Zvali ho, aby vyprávěl o bídě poražených Němců, a tak chodil od farnosti k farnosti se svou čepicí, která byla pak nazvána „milionová“.

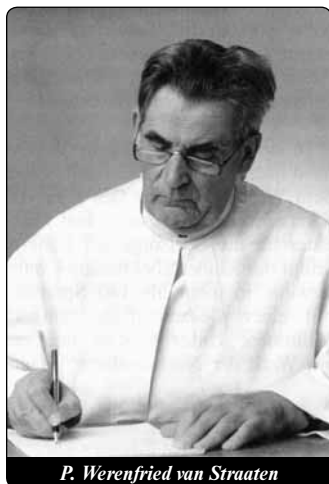
Začal nejdříve u svých, u národů Belgie a Holandska, které za války trpěly pod německou nadvládou. Líčil jim nouzi nevinně poražených a vyhnaných a promlouval krajanům do svědomí: „Musíme těmto lidem dát novou naději. Po vši nenávisti vidím nejnaléhavější úkol v tom, obnovit v Evropě lásku.“ A činil tak v následujících letech slovy i skutky. Postavil 35 pojízdných kaplí a vozil je od vesnice k vesnici. Pořádal kongresy a kázal v Německu i v Evropě, natahoval svou milionovou čepici a nasbíral více než tři miliardy dolarů. „Říkají mi také žebrák Boží, ale nežebraám jen o peníze, ale také o modlitbu a milosrdenství.“

Lidé jako P. Werenfried přezívají sami sebe. 17. ledna 2003 oslavil své devadesáté narozeniny a dva týdny nato zemřel v Bad Soden, kde měl ústředí svého pomocného díla. Mezi gratulanty

Hledejte nejprve Boží království

V roce 1947 založil P. Werenfried van Straaten pomocné dílo „Kirche in Not“ – dílo bliženské lásky k nástupu proti pronásledování a vyhnání, pro smíření a novou evangelizaci ve službách katolické církve.

byly osobnosti od Prodiho až k papeži, od chudé vdovy až po bankéře, řeholní sestry z Islandu i Austrálie nebo Ohňové země. Téměř všem pomohl, téměř všichni pomáhali jemu, aby své

P. Werenfried van Straaten

dílo proměnil ve skutek. Tehdejší prezident Evropské komise Romano Prodi vyjádřil ve svém blahopřání „nejvyšší možné ocenění“ pro jubilanta, který se stal „v době nejobtížnějších politických změn apoštolem míru“. Pro své nasazení za pronásledované křesťany ho mnoho křesťanů nazývá andělem míru.

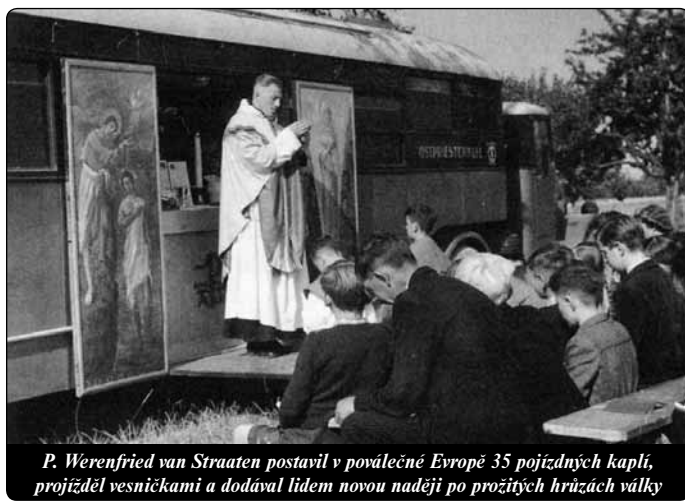
V době studené války nabyla jeho politika zcela jiných tónů. Radoval se pochopitelně z nových zvuků, ale nedal mnoho

na politiku a národní struktury. Směrodatným pro něho byl papež a jeho slova, církev jako globální hráč milosrdenství. Všichni papežové poslední poloviny minulého století si P. Werenfrieda nesmírně vážili a opírali se o jeho pomocné dílo. Od roku 1984 je jeho dílo celocírkevním sdružením s papežským právem. Pro P. Werenfrieda to bylo všechno „příběhem smíření a odpuštění, příběhem Boží lásky k lidem“. Bůh je „mnohem lepší, než si myslíme“, říkával. Nikdy se nevzdal důvěry v Boha a v lidi, ani v největší nouzi.

Jeho naděje byla spojena s množstvím práce a námahy, někdy až k úplnému vyčerpání. V prvních desetiletích pořádal měsíčně až 90 přednášek a kázání. Jeho mnohonárodní koncert lásky a bohatství idejí žije bez vlastních prostředků. A přece – jen Bůh ví, jak je to možné – odpovídaly téměř vždy příjmy z darů požadovaným sumám. Tajemství spočívá v bezmezné důvěře v Krista, kterou se Boží muž vyznačoval a kterou dokázal vštípit také svým četným spolupracovníkům. Vyjadřovaly to výroky podobné tomuto: „Já se neptám, co můžeme udělat, ale co musíme udělat.“

Dělal to, co nouze přikazovala. Jednou stál na pokraji zoufalství. Bylo to ve slumu v Riu. Jan XXIII. ho prosil, aby působil také v Latinské Americe. Při pohledu na bídu ve favelas šel ke Kristu v Rio de Janeiru a modlil se: „Ty víš, Pane, že jsem včera zoufale utekl z těch páchnoucích krabic tříkrát tři metry, ve kterých se tísni dvanáct lidí. Stěny jsou polepeny titulními stránkami ilustrovaných novin s dívkami v bikinách, se Sofií Lorenovou a se svatou Pannou, plech střech je z rozstřížených sudů od asfaltu a propouští vodu. Vzduch je hustý od zpěvu a hudby. Podlaha se hemží mouchami a nahými dětmi. Nemocná dívka leží na hadrech z roztrhané matrace... Ano, Pane, já jsem vypadl za čtvrt hodiny z této chýše, abych se nadechl čerstvého vzduchu jako nemocný pes. Ale pro tu rodinu jsem nemohl udělat nic. Musel jsem ji tam nechat tak, jak se tam již 16 roků tísni. Napsal jsem pro tebe jména těch dětí: Gracia-Maria, Francisco, Vera-Lucia, Pedro-Paolo, Vicenti, Belmira, Zilda, Esmeralda a Marie od Neposkrvněného Početí, šlechtická jména svobodných Božích dětí, které jsi vykoupil, a přece, ač bez viny, musí již zde na zemi žít jako v pekle...“

Werenfried se opět vrátil. Rozvinul zde pomocný program s rozhlasovými školami a nouzovými byty, pro neschůdné oblasti kolem Amazonky koupil 300 vyřazených, ale funkčních nákladních aut švýcarské armády (válečná vozidla ve službách lásky, míru a spravedlnosti) a od poloviny 90. let podporuje jeho pomocné dílo také farmy naděje, zemědělské farmy, kde se drogově závislí pokoušejí tvrdou prací a životem podle evangelia najít nový smysl svého života s kvó-

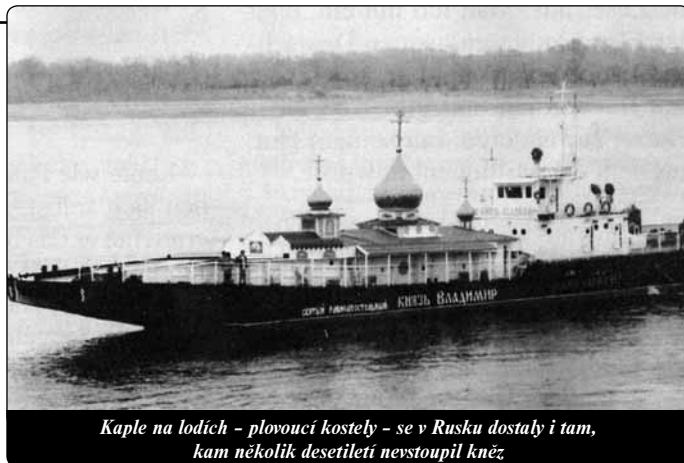

P. Werenfried van Straaten postavil v poválečné Evropě 35 pojízdných kaplí, projížděl vesničkami a dodával lidem novou naději po prožitých hrůzách války

tou odpadlíků pouhých 15%, jaká je pro Evropu nepředstavitelná. Proto má dvě pobočky i v Německu poblíž Berlína. První z těchto farem Guarangueta u Sao Paola navštíví papež Benedikt XVI. 12. května 2007.

V dalších letech jde Werenfried do Afriky, na Blízký východ a do Asie. Jeho dílo podporuje stavbu kostelů, financuje pořízení aut a motorek, vydává dětské Bible ve více než 140 řečech v nákladu 44 milionů. „Naše dílo je především dílem bliženské lásky,“ řekl. „Chceme utírat Bohu slzy všude tam, kde pláče.“ Je to vysoká laťka. Spojují se v ní pastorační, charitativní, teologické a sociální prvky. Vidět život jako celek, nejen jako odrazové prkno pro vyšší vyvolené. „Bůh pláče ve všech utlačovaných a trpících lidech naší doby. Slzy chudých, se kterými se ztotožňuje, jsou jeho slzy. Nemůžeme ho milovat, jestliže jeho slzy nestíráme.“ Podobenství o milosrdném Samaritánovi je hlavní motiv, příběh o boháči a Lazarovi další a útěk Svaté Rodiny do Egypta třetí. Vždy se jedná o konkrétní okolnosti, ve kterých nabývá podoby radostné poselství. Je to bliženská láska činu.

„Od počátku díla,“ říká reholník s pověstí středověkého reka a s pohledem dítěte, „se pokoušíme ztělesnit Kristovu lásku k jeho Církvi tím, že přijímáme všechny křesťany, kteří mlčky trpí. Víme, že bliženská láska zůstává živá jen skrze Boží lásku.“ Bliženská láska s košem, uchopitelná – tak definoval úkol pomocného díla. Nasbíral koše plné peněz, vagony plné slanine, budoval pevnosti pro Boha kolem železné opony, projížděl Německo v pojízdných kaplích, kázal po celé Evropě, mobilizoval mladé lidi do budovatelského řádu. To byla díla prvních desetiletí. Když byla železná opona neprůchodná, rostla nouze křesťanů v komunistických diktaturách. Navštěvoval svědky mučednictví v Maďarsku a v Polsku nebo je převáděl na Západ, proto-

Kaple na lodích – plovoucí kostely – se v Rusku dostaly i tam, kam několik desetiletí nevstoupil kněz

že tam politici a lidé ve sdělovacích prostředcích nevěřili tomu, co se na Východě děje. Ostatně podobně je tomu dnes s osudem křesťanů v islámských zemích. Nejednou byl označován vzhledem ke svému nekompromisnímu postoji ke komunistům, politikům a médiím za „studeného válečníka“ nebo „světu odcizeného blázna“. Bolí ho to, ale od díla ho to neodradí. Lidé mu rozuměli. Žebral, a milionová čepice se pořád plnila.

Ale peníze nejsou cílem, jsou jen prostředkem. Chtěl zmírnit nouzi mučednických církví. Ani po pádu zdi jeho práce nekončí. Naopak, církve na Východě, i pravoslavné, potřebovaly jeho pomoc více než jindy. Jan Pavel II., se kterým ho pojilo velké přátelství, prosil otce Werenfrieda o pomoc. Werenfried šel do Ruska, setkal se s Alexejem II. a začal se stavbou „flotily pro Boha“. Kaple na lodích, plovoucí kostely přinášejí již několik let Boha lidem na březích Volhy a Donu, v duchovních pouštích, kam celá desetiletí nevstoupil kněz – opět jeho smíření s činy. „Před 55 lety jsem vyzval vlámský lid ke smíření s poraženým Německem,“ vysvětluje muž, který na počátku podobně jako později narazil na nepochopení dobře míněných záměrů, „nyní po půl století věřím ještě více, že moje poslání je opět hlásat smíření a pokusit se přimět křesťany na Západě k činné lásce k našim pravoslavným bratřím. Tito bratři a sestry dlouho trpěli pod komunismem a představují nejvíce ohroženou část křesťanství.

Více než polovina jejich kostelů je zbořena, jejich svaté knihy spáleny, desetitisíce jejich kněží a biskupů zemřelo jako mučedníci. Jiní spolupracovali s KGB, opět jiní uzavírali kompromisy ze zbabělosti nebo sobectví. To se stává i v katolické církvi. I mezi dvanácti apoštoly, které si Ježíš sám vybral, jeden ho ze slabosti zapřel a druhý ho zaprodal na kříž. Nechceme je soudit, chceme jim pomáhat.“

Největší překážkou smíření mezi pravoslavnou a katolickou církví je jako dříve vzájemná nedůvěra. P. Werenfried a vedení jeho díla významně přispěli k tomu, aby občas velmi tenké vlákno rozhovorů mezi Římem a Moskvou se nepřetrhlo, a to právě nyní. „Naši první krásnou pomocnou akcí je loď na Volze,“ vzpomíná P. Werenfried. 22. května 1997 vyplula na Volhu první loď. Loď s kostelem, ikonostasem, sakristií, videoprojekcí. Nabízí místo pro 100 účastníků v sakrálním prostoru, kabiny a zařízení pro misionáře a mužstvo. První žeň této setby na řece je přesvědčující. Desetitisíce věří-

P. Werenfried van Straaten pokračoval ve svém díle i na invalidním vozíku

cích opět přistoupily ke zpovědi, tisíce daly do pořádku svá manželství, tisíce dětí a dospělých byly pokřtěny. „To je nová evangelizace,“ říká P. Werenfried. „Musíme pomáhat, protože pokud se duchovní fronta v Rusku zborší, pak to nebude dlouho trvat a všude, i u nás zavládne chaos. To je iluze myslet si, že křesťané se mohou zachránit v národní soběstačnosti. Nouze druhých – duchovní, mravní, náboženská – je naše šance. Nejde jen o pomoc kvůli nouzi druhých. Jde také o nás. A právě proto je důležité smíření.“

Již v 50. letech byla Evropa pro činnost Božího žebráka příliš malá. Jel do Indie a objevil tam Matku Terezu v jejích útulcích pro umírající a seznámil s ní Evropu. Pomáhal jí po celý život a jeho dílo pomáhá jejímu řádu i nadále.

Šel do Latinské Ameriky a jiných kontinentů. Budoval kostely, kláštery a semináře, podporoval aktivní i kontemplativní sestry. V Africe založil řád dcer Zmrtvýchvstání. Semeno bliženské lásky, které zasadil před šedesáti lety ve Flandrách, se rozrostlo do velkého stromu, který poskytuje stín křesťanům na celém světě ve více než 140 zemích. Jeho ruce objaly celý svět, jeho srdce a nohy si nedopřejí klidu, a když už sám nemohl chodit, nechal se zavézt na invalidním vozíku do Fatimy a svěřil do rukou Panny Marie své starosti a prosby. V duchovních směrnicích, které sestavil pro své dílo, napsal v posledních bodech modlitbu: „Matko, když i apoštolové byli v bouři malomyslní, budeš mít porozumění pro naši úzkost. Řekni svému Synu, že musí slyšet naše volání v nouzi: Pane, zachraň nás, hyneme! Je nám úzko ze zmatků, z rozdělení a nevěrnosti vůči Bohu, které se v Církvi šíří jako mor.“

To byla velká starost otce Werenfrieda na konci: duchovní úpadek, relativizování hodnot a pravdy, a to také a právě na Západě. V rozhovoru s autorem článku

označil za největší nebezpečí pro církev a pro svět, „že je stále méně skutečně křesťanských rodin, že stále více dětí vyrůstá bez vztahu ke Kristu, že stále více dětí, především v tzv. křesťanské Evropě nezakouší v rodičovském domě lásku Boží, že jejich nevinná srdce jsou lehkovážně vydávána konzumu a povrchnosti, že zůstávají Kristu zcela odcizené. To je duchovní katastrofa nejen pro děti, ale také nevypočitatelné nebezpečí pro budoucnost lidstva.“

Velká část pomoci jde od 50. let 20. století sestrám Matky Terezy v Indii

Byl stejně jako papež přesvědčen o tom, že budoucnost církve a lidstva je těsně spjata s osudem rodiny. Pomocné dílo má již několik let oddělení pro pastorační rodin. Chtěl zahájit širokou ofenzivu v oblasti společenských hodnot. Mrtvice a infarkt oslabily v posledních letech Božího zebřáka, lékaři mu zakázali kázat. Ale jeho charisma je všude přítomno. Vycítil nouzi doby. V chodbách starobylé obnovené budovy bývalého semináře, kam přeložil do Říma své ústředí, dýchá jeho světová otevřenost a kompetence. Ročně se zde zpracovává na osm tisíc žádostí. Objem darů je ročně 70 mil. € a neklesá, i když to mezinárodní díla mají již několik let těžké. Věrných 700 000 stálých dobrodinců stále přispívá. A nejsou to jen starší lidé. Četné listy, které

se objevují ve zpravodaji „Echo lásky“, který vychází osmkrát ročně v sedmi řečech s informacemi a projekty, je možno číst jako průřez společenstvím věřících. Mezinárodním duchovním asistentem díla Kirche in Not je chilský kněz Joaquin Alliende, prezidentem je Švýcar Hans Peter Röthling.

Pater Werenfried si dělal velké starosti s potraty a úpadkem mravů, což má za následek, že ročně je zavražděno 50 milionů nenarozených dětí a nesčíslné množství dětí upadá do neštěstí kvůli rozvodům. Úpadek mravních norem, zrušení pocitu studu, bezohledná honba za vyžitím a umlčování svědomí vedou k „rozpadu kulturních, politických a nakonec i hospodářských forem života národů. Poslední hrází, která ještě stojí v cestě, je církev. Tančíme na sudu prachu, a nechceme to vzít na vědomí. Zdá se, že se vrací doba Noemova.“ Werenfried viděl prorocky demografické a hospodářské důsledky rozpadu rodiny. Ale tento bojovník Kristův, kterému jednou jeden dobrodinec věnoval staré brnění i s mečem, aby mu připomněl, že dávný rek byl vždy připraven k boji, byl dalek toho, aby rezignoval: „Máme útěchu ve víře, že Boží církev brány pekla nepřemohou. Základní zákon Božího království nemůže být změněn rozhodováním demokratické většiny pluralitní společnosti. A máme útěchu v Ježíšových slovech: – Hleďte nejprve Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno. Všechno ostatní. I síla žít čistě. I plánování rodiny podle Boží vůle. I odpověď na populační explozi v zemích, kde skutečně existuje. I řešení sociální otázky 21. století.“

Z Der Fels 3/2007 přeložil -lš-

Chtěl být teroristou

Nassim byl dříve fanatickým muslimem. Jako mladistvý přišel ze své arabské vlasti do Německa. Svou novou vlast přijal chladně a bez vztahu. Velice se cítil dotčen tím, že ženy chodí po ulicích polonahé, a chtěl proti tomu bojovat. Chtěl se stát teroristou. Aby se naučil podomácku vyrábět bomby, studoval chemii. Ale během studia poznal přesvědčené křesťany. Byla to pro něho úplná novinka, že Němec může věřit v Boha a jeho slovu v Bibli. Fascinovalo ho, když se seznámil s bývalými rockery, bývalými prostitutkami, které se ke svému řemeslu obrátily zády, a s bývalými narkomany, kteří jsou nyní od své závislosti osvobozeni. Islám takové životní obrácení vůbec nezná. Nassim sám se stal křesťanem. Dal se pokřtít, ale pak ho přepadly velké pochybnosti, které ho málem dohnaly k sebevraždě. „V té době jsem prožil osobní setkání s Bohem,“ řekl a zůstal křesťanem.

Islám je násilnický

Situaci na křesťanském Západě vidí Nassim velmi kriticky. Je pro něho nepochopitelné, že mohou islámští duchovní na mezináboženských bohoslužbách citovat Korán. „To je zrada na Kristu!“ Pokládá také za omyl rozlišovat mezi pokojnými a fanatickými

muslimy. Islám je násilnické náboženství. Násilí je zakotveno v Koránu a ani jedno místo to neodvolává. Nassim pokládá za nemyslitelné, že by se islám mohl pokojně reformovat.

Také „sekulární“ muslimové

I „sekulární“ muslimové mohou být nebezpeční. Poukazuje na teroristy z Hamburku z 11. září 2001. „Nikdy nevystupovali jako militantní muslimové.“ Nassim nemůže také pochopit, jak mohou muslimové obdržet v Evropě povolení na stavbu mešit. „To není pouze stavba budovy. V představách muslimů platí, že oblast, kde se postaví mešita, platí v budoucnu za dobyté území.“

Nyní je misionářem

Jediný pravý kníže pokoje je pro něho Ježíš Kristus. Požadoval dokonce lásku k nepřítelům, což je pro islám zcela nepředstavitelný náhled. Svůj hlavní úkol vidí nyní Nassim Ben Iman v tom, upozorňovat lidi na Kristovu lásku. Nechce však zakrývat svůj původ. Doufá, že zájem o odpadlého muslima mu pomůže získat lidi pro Krista. Založil misijní dílo ve Walsrode, aby zasáhl především muslimy křesťanským poselstvím.

Podle Kath-net

NÁVRAT MUSLIMŮ DO KATOLICKÉ CÍRKVE V KOSOVU

Nový biskup v Prozreni v Kosovu konstatuje, že stále více muslimů se vrací ke svým původním katolickým kořenům, ačkoliv katolíci tvoří v zemi menšinu 1,7% a mnoho mladých lidí odchází ze země za prací. Většina věřících je velice chudá a potřebují solidární pomoc ze zahraničí.

OCENĚNÍ SILNÉ KATOLICKÉ CÍRKVE

Bavorský ministr vnitra evangelík Günther Beckstein je rád, že v Bavorsku je silná katolická církev. Svým vlivem uchránila bavorskou luterskou církev od „některých zmatků, ke kterým došlo v severních spolkových zemích“. Podle jeho názoru jsou lidé s hlubokým náboženským přesvědčením pro stát velkou oporou a základem, na kterém se dá stavět. Stát může počítat s etickými zásadami, které sám nemůže vytvořit. Jak zcela jinak se smýšlí na sever od Šumavy!

ČESKO JE ATEISTICKÉ

Podle výzkumu STEM se 50% Čechů počítá k ateistům, jen 26% se pokládá za věřící. Více než polovina Čechů soudí, že církev jsou pro moderního člověka zbytečné. Ženy jsou více náboženské než muži. Na otázky tazatelů odpovídalo 1 222 respondentů starších 18 let.

SV. JUSTIN - dokončení ze str. 2

pro setkání mezi pohanstvím, židovstvím a křesťanstvím právě v rovině kritiky pohanského náboženství a jeho falešných mýtů. „Naše filozofie ...“: tak zcela jednoznačně dospěl k definici nového náboženství jiný apologeta, Justinův současník, biskup Meliton ze Sard (ap. Hist. Eccl. 4,26,7).

Skutečně pohanské náboženství nešlo po cestách Logosu, ale tvrdošijně setrvalo na cestách mýtů, i když řecká filozofie o něm usoudila, že postrádá důslednost pravdy. Proto byl zánik pohanského náboženství nevyhnutelný: vyplynul jako logický důsledek rozchodu náboženství redukovatelného na umělou směs obřadů, konvencí a zvyků, s pravdou bytí. Justin a s ním jiní apologetové zpečetili zaujetí pozice ryzí křesťanské víry v Boha filozofů proti falešným bohům pohanského náboženství. Byla to volba pravdy o bytí proti mýtu obyčejně. Asi deset let po Justinovi definoval stejnou křesťanskou opci Tertulián lapidárně

a stále platnou sentenci: „Dominus noster Christus veritatem se, non consuetudinem nominavit – Náš Pán Kristus potvrdil, že je pravda, nikoliv obyčej“ (De virgin. Vel. 1,1). Budiž poznamenáno, že termín consuetudo, který zde Tertulián použil ve vztahu k pohanskému náboženství, může být v moderních řečech přeložen výrazy „kulturní móda“, „móda doby“.

V době, jako je naše, poznamenané relativismem v diskuzi o hodnotách a náboženství – stejně jako v mezináboženském dialogu –, je to lekce, na kterou nesmíme zapomenout. V tomto směru vám na závěr předkládám poslední slova tajemného starce, kterého potkal filozof Justin na břehu moře: „Ty se především modli, aby ti byly otevřeny brány světla, protože nikdo nemůže vidět ani chápat, jestliže Bůh a jeho Kristus mu nedovolí pochopit“ (Dial. 7,3).

*Bollettino Vaticano 21. 3. 2007
Mezitulky redakce Světla*

V PRAZE PROBĚHL POCHOD PRO ŽIVOT

Několik stovek lidí přišlo 24. března na Staroměstské náměstí vyjádřit nesouhlas s umělými potraty. V předvečer svátku, který je označován jako Den památky nenarozených dětí, si připomněli, že v Česku za 50 let platnosti potratového zákona byly při interrupci usmrceny přes tři miliony nenarozených dětí. V současnosti takto umírá každým dnem 70 dětí.

Nad hlavami přítomných se vznášely červené, modré, žluté a oranžové balonky s nápisy „50 let stačilo“. Transparenty připomínaly, že člověk se může zbavit dítěte, ale ne výčitek svědomí: „Maminko, tatínku, vy mě necháte zabít?“ Mezi přítomnými převládali mladí lidé, přišly celé rodiny i s kočárky a početným doprovodem dětí.

„Existence tak zvráceného zla, jakým je usmrcování nevinných dětí v lůně matek, po dobu 50 let znamená jeho hluboké zakořenění v celé společnosti. Změna je naléhavě potřeba,“ řekla shromážděným viceprezidentka pořadajícího občanského sdružení Hnutí pro život Zdeňka Rybová. Dodala, že nejde jen o hlasité vyslovení ne potratům, ale také pomoc společnosti, aby potraty vůbec nemusely být.

V hodinovém programu vystoupil také host z Polska, kde se občanským iniciativám podařilo probudit debatu o potratovém zákonu a od roku 1993 jsou tam potraty zakázány. Přispělo k tomu prý i modlitební úsilí tamních věřících. Podobné modlitební úsilí hodlají organizátoři pochodu probudit i v Česku.

Res Claritatis

Duše Zmrtvýchvstalého

Jak se jeví svět na Velký pátek a jak o velikonočním jitru? Předevčirem byl svět tak temný, že už temnější být nemohl. Ježíšovo umírající oko vidělo „svět temnot“ jako jásající a vítězíci v postavách, které obklopovaly kříž. Byly přece jen v právu se svými veselím, se svou pýchou, se svými penězi a svou mocí proti jeho kázání, které bylo světu cizí, proti jeho světem nedotčenému životu, který vítá kříž, který požaduje pokoru, který blahoslaví chudé?

Jak zcela jinak vypadá utrpení, když se na ně díváme očima Zmrtvýchvstalého! On překonává utrpení nejen naplněním Boží vůle, nýbrž také mocí své božské vůle. Když se jeho oči zavíraly, vypadalo utrpení tak beznadějně a tak nesmyslně jako život zločinců, jako život celého světa.

Ale dnes, když se oči otevírají pro věčný den, vidí jeho oči slávu a smysluplnost božské vůle. On už vstal z mrtvých od bolesti k blaženosti. Utrpení je nejen překonáno útěchuplným poukazem na božskou lásku, nýbrž také ponořením do slavného Božího života. Vyplatilo se bohatě: *Nemusel to Kristus vytrpět, a tak vejít do své slávy?*

Teprve nyní začíná život, teď může zachránit svět, potěšit nemocné, získávat srdce, napřímit nemocné, křísit mrtvé, řídit Církev, být u Otce. Už v něm nic neumírá, ani tělo, ani láska, ani Srdce všech srdcí. Do tohoto Srdce se nyní chceme ukrýt, do jeho myšlenek a jeho věrnosti.

Alois Spindeler (-sks-)

PŘIPOMÍNKA ZAVRAŽDĚNÝCH MISIONÁŘŮ

V loňském roce zemřelo násilnou smrtí 24 misionářů a misionářek. Jejich jména byla připomenuta v souvislosti s dnešním dnem modliteb a postu na úmysl osob, které přišly o život při hlásání evangelia. Případá na výročí smrti arcibiskupa Oscara Arnulfa Romera ze San Salvadoru, zavražděného v roce 1980 během mše svaté. Před deseti lety byl zahájen jeho beatifikační proces. Mezi zabitými misionáři bylo sedmnáct kněží, tři řeholnice, tři laici a jeden řeholní bratr. Nejvíce jich přišlo o život v Africe a v Americe. Devět z nich pocházelo z amerického kontinentu, šest z afrického a pět z Evropy.

V březnu 2007 oslavila Christa Meves v severoněmeckém městě Ülzen své 82. narozeniny. Už více než 40 let vystupuje neohroženě proti duchu současné doby a může tak zpětně vidět plody svého požehnaného působení. Své dlouholeté zkušenosti z práce s dětmi a mládeží, jejichž duše jsou poznamenány strašnými důsledky bezbožské doby, zprostředkovává slovem i perem. Vyдалa 113 knih, které byly přeloženy do mnoha jazyků a jejichž čtenáři se počítají na miliony. Obrací se na ni s prosbou o radu mnoho dětí i rodičů, ale i na slovo vzatí odborníci, ministři a profesori.

Před dvaceti lety se rozhodla k vážnému kroku ve svém životě. Jako 62letá protestantka a dlouholetá členka synodu evangelické církve v Německu přestoupila do katolické církve a od té doby o tom vděčně vydává svědectví i na veřejnosti. Zde je její osobní vyznání:

Hluboce zakořeněná v nové duchovní oblasti

U příležitosti mého bířmování 7. června 1987 mi moje domovská farnost darovala štěp z 1000letého růžového keře z nádvoří biskupského sídla v Hildesheimu. S tímto symbolickým dárkem se mě zmocňovaly pochybnosti, zda je ještě vůbec možné zapustit tak pozdě kořeny v katolické církvi.

Byl to horký letní den, když jsme naši vzácnou rostlinu pečlivě odnášeli do naší zahrádky, a dokonce i můj manžel, který se v zahradnictví vyzná, to pokládal za odvážný čin. A skutečně, bylo třeba bojovat proti suchu, horku, mrazu a sněhu. Bylo třeba hubit škodlivý hmyz. Bylo třeba hnojit. Ale pak se růžový keř nádherně rozvíjel a na druhé výročí bířmování rozkvetl růžovými květy a od té doby je rok co rok obsypaný množstvím lesklých červených šípků. Růže „sancta ecclesia“ zapustila kořeny v naší zahradě.

Moje radost z toho, že mohu být katoličkou

Jak však přichází radost z toho, že člověk je katolík? A jak si může publicistka, která je přímo odkázána na veřejné uznání, sama uškodit tak, že se veřejně hlásí ke katolické církvi, pro kterou má dnešní doba přivlastky jako „zastaralá, strnulá, strohá, konzervativní, fundamentalistická, formalistická, autoritativní a toužící po přepychu“?

To všechno jsem předem uvažila, a přece jsem to udělala a vychutnávala jsem pocit, že jsem v „nově získané vlasti“.

Jan Pavel II. jako učitel

Kdo se na situaci v západní Evropě díval od poloviny 60. let jako křesťan, toho se musel zmocňovat vzrůstající nepokoj. Mladá generace křikem v univerzitních posluchárnách rychle prosazovala nový trend: rodinu je třeba odstranit, lidská sexualita nesmí být omezována, děti je třeba osvobodit ode všeho poručnictví. Do popředí byl stažen člověk, který realizuje sám sebe – bez Boha. Míra duchovního a duševního poškození člověka, kterou jsem při své práci mohla na zničených jedincích pozorovat, mě hluboce znepokojila a zmocňovaly se mě sta-

rosti o budoucnost našich dětí a o správnou cestu sváděného obyvatelstva. Německo se od Boha odvrátilo dvakrát: v roce 1933 a v roce 1968. Výsledky jsou pokaždé katastrofální, v prvním případě byla zničena země, v druhém případě duše.

Evangelicko-luteránské vedení, ke kterému jsem patřila, zůstalo vůči mým intervencím a výzvám hluché. Právě naopak! Přízpůsobilo se duchu doby. Zcela opačně si počínal Vatikán. S důrazem stavěl do centra mnoha prohlášení význam rodiny, hodnotu a důležitost matky, sporný charakter nespoutané sexuality a nedotknutelnost nenarozeného života.

Z této duchovní jasnosti Řím v 80. letech nejen nic neztratil, ale pontifikátem polského papeže tato jasnozřivost ještě zesilovala. Jako z proudícího pramene se objevovala jedna encyklika za druhou.

Až mě na to upozornila jedna posměšná poznámka v německém tisku. V té poznámce stálo, že západní Evropu můžeme pokládat za dobytou. *A už odporují jen dvě osoby: papež v Římě a publicistka Christa Meves v Německu.*

Christa Meves

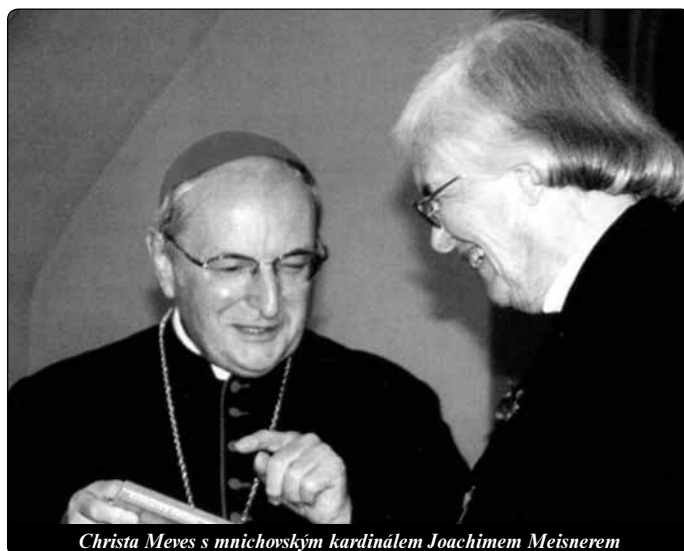
Až od té doby jsem začala číst papežova prohlášení a objevila jsem: Měla jsem velkého spolupojovníka, mocného, velkého duchem. On obhajoval křesťanský obraz o člověku, aniž by oklešťoval pravdu. Tak jsem poznala, jak křesťanská společnost, zvláště v době zmatků, velmi potřebuje Duchem Svatým inspirovaného vůdce, který jim zprostředkuje křesťanství slovem a skutkem důvěryhodným a nezpochybnitelným způsobem.

Když jsem se od tohoto papeže několik let učila, věděla jsem beze všech pochyb, kde bude nyní nadále mé místo, a stala jsem se šťastnou katoličkou. Za to jsem tomuto opravdovému papeži vděčná.

Našla jsem přesně to, co jsem hledala

Moje náklonnost ke katolické církvi rostla především také tím, že jsem se jako plachý divák zúčastňovala katolických podniků a mší, na které mě čas to zvali.

Již hned na začátku při zpěvu velkých klasických mší od Bacha, Mozarta až po Schuberta mě upoutalo něco, co mě nevědomky dojívalo: síla úcty, kterou zde tak posvátně uchovávali. Klečení, slavnostní ticho, představa, že Bůh je nyní přítomný. Přesně to jsem hledala.⁽¹⁾ Uvědomovala jsem si, že Eucharistická přítomnost se nedá srovnávat s Večeří Páně v evangelicko-luteránské církvi. Musela jsem

Christa Meves s mnichovským kardinálem Joachimem Meisnerem

SMUTNÝ REKORD

Město Berlín se vyznamenalo smutným rekordem. Podle statistického úřadu ve Wiesbadenu zde bylo provedeno v roce 2006 na 10 024 potratů. Na 1000 porodů tak připadá 344 potratů. Poslankyně za FPD prohlásila, že je to alarmující signál o tom, jak nepříznivá je v Berlíně situace pro rodící se děti: Dokud se manželské páry procházejí raději se psy než s dětmi, není něco v pořádku.

Denní tisk zašel také za některými z žen, které potrat podstoupily. Jejich svědectví jsou otřesná. Angela W. prohlásila, že po potratu se již čtyřikrát pokusila o sebevraždu. Tina P. řekla: „Všichni mi tvrdili, že je to pro mě i pro mé dítě to nejlepší řešení. Nyní je moje dítě mrtvé a já jsem zoufalá. Moje tělo i moji duši trápí hrozná bolest.“ Sandra M. by nejraději celou věc vrátila zpět. Irina S. je zoufalá: „Trauma potratu rozvrátilo můj život.“

POKLES POČTU POTRATŮ?

Podle německého statistického úřadu počet potratů u našich sousedů v roce 2006 ve srovnání s předchozím rokem klesl o 3,5 %, ale tento pokles je způsoben především silným poklesem počtu žen v plodném věku. Tyto ženy se však stále častěji rozhodují pro potrat. Zatím potraty usmrcují ročně takový počet dětí, který se rovná počtu obyvatel města Řezno. Každý den se tak v mateřském lůně usmrtí děti pro několik školních tříd.

Kath-net

pochopit, že láska chce být přijímaná a je schopná porušit přírodní zákony. Mystická proměna chleba a vína na Tělo a Krev Ježíše Krista, tato zázračná moc našeho Boha, je znovu přítomná při každé mši svaté. Když člověk začne chápat toto dění jako zvláštní dar milosti, vyvolává to v něm radost a vděčnost.

Naše doba zbavená matky potřebuje Matku všech matek

A když jsem pojednou pochopila, co znamená mše svatá, brzy se mi otevřely i jiné oblasti katolické církve, které mi byly dosud velice vzdálené. Jasně jsem pochopila význam Panny Marie jako spojujícího článku mezi lidmi a Boží Trojicí. Co potřebuje naše doba zbavená matky více než vzor této Matky všech matek? Jak málo dokážeme bez ní my, emancipované ženy 20. století! Jaká je to ztráta, když se vzdáváme Panny Marie jako partnerky našich rozhovorů! Nezprostředkovává nám v těžkostech více útěchy, orientace a pomoci právě Mariin život, její způsob, jak snášet utrpení? Jsem velice ráda, že jsem nyní katolickou matkou a babičkou, vlastně katolickou ženou vůbec a že se nemusím vyrovnávat s nároky ducha této doby: být stejná jako muž! Jak velmi podporovaná Pannou Marií se dnes může cítit každá věřící katolička! Těžká rozhodnutí, jako zda donosit nechtěné dítě, anebo přijmout bolestný osud matky a obstat v něm, oč více se to může podařit při pohledu na velké „Fiat“ Panny Marie. Její „ano“ od Nazareta až po Golgotu bylo také svobodným rozhodnutím člověka pro Boha i navzdory největším trápením.

Ráda se obracím na Pannu Marii i tehdy, když se hlásí malé mateřské nebo babičkovské starosti: s prosbou, aby přešla hořečka, aby dítě už nebolelo ucho, aby se zahojila rána. Se svobodou křesťanského člověka přijímám, že naše svatá Matka tu má vícenásobná plná práva.

Jednou, otřesena zprávou, že onemocněla rakovinou plic jedna mladá vdova, která nám byla dosti blízká a kterou pět jejích dětí nutně potřebovalo, shromáždila jsem všechna naše vnoučata. V našem kostele jsem je vyzvala, aby před sochou Panny Marie seřadily ruce a modlily se za život této matky, samozřejmě s dodatkem: *Ne naše, ale tvoje vůle ať se stane, svatý Pane!* Vdova operaci přežila a dnes, po více letech, je zdravá. Je to bezpochyby umění lékařů, ale proč ne také zásah Panny Marie?

Další poklady naší víry

Na cestě těchto zkušeností se pro mě staly svátosti ústředními radostmi. Tak např. křest je velkým svátkem plným milosti a např. v naší rodině trvá pravidelně dva dny.

Stejně tak prožívám katolickou svatbu se svátostným zasvěcením na celý život, se slibem vydržet spolu v dobrých i méně dobrých dnech! Mnohé z rozvodů by dnes byly zbytečné, kdyby partneri chápali manželství a rodinu jako Boží pově-

PAPEŽ VE VĚZNICI PRO MLADÉ PROVINILCE

Benedikt XVI. navštívil mladistvé vězně ve věznici „Casa del Marmo“. Tuto věznici navštívil jeho předchůdce již v roce 1980. Ve věznici je v současnosti 49 mladistvých. Většina z nich jsou cizinci a nekatolíci. Papež pro ně sloužil mši svatou a prostými slovy jim vysvětlil čtení o marnotratném synu. Vysvětlil jim, jak je možno dosáhnout ve svátosti pokání odpuštění i velkých vin. Jeden z vězňů mu poděkoval za jeho návštěvu a vyslovil politování, že se dopustili tolika nedobrých činů. Vyslovil touhu po papežském pozhnaní a jeho častější návštěvě. Na otázku, jak je možno se cítit šťastný i v opuštěnosti, řekl Svatý otec, že je třeba se pokusit dát Bohu ve svém životě první místo.

ření a jako úkol vzájemně spolu růst, učit se ohleduplnosti, odpuštění, ochotě zřici se něčeho a lásce k bližnímu.

Šťastnou katoličkou jsem se stala i proto, že jsem po dvacetiletém pozorování antikoncepční éry pochopila, že jen encyklika *Humanae vitae* říká pravdu, která zachraňuje. Svedení mládeže k předmanželskému životu mělo pustošivé následky.

Když jsem byla příznivě nakloněna k „sexuální svobodě“, až když jsem ve vlastní profesi zjistila, jak hrozná byla duševní zranění způsobená právě touto svobodou, trpěla jsem spolu se svedenými a psala jsem protesty o závažných následcích. Změna trendu neexistovala. Je to jediné katolická církev, která stojí jako skála ve vlnobití, a je pro mě radostí nacházet oporu a naději tam, kde se z pravdy nic nekrajuje.

Důležitou se mi zdá i nemoderní svátost pokání. Z psychotherapeutické praxe je možné se dovědět, že vinu je možno potlačovat bez újmy na zdraví jen po určitou dobu. Kdo se i nadále pokouší držet svědomí pod zámek, onemocní. Těžkosti jsou zažehnány tehdy, když se jedinci se svědomím obtěžkaným skutky anebo myšlenkami vyznají a napraví. Ve zpovědi umožňuje vyznání hříchů knězi, aby ze svěřené moci udělil odpuštění hříchů.

* * *

Co se týká budoucnosti, Christa Meves doufá ve změnu společnosti zvláště díky kruhům uvědomělých křesťanských rodin a návratu ke křesťanské pravdě.

Říká: „*Za to se budu zasazovat do posledního dechu.*“

Podle M. Müller: *Von der Lust katholisch zu sein.* MM-Verlag Aachen.

Z *Vítazstvo srdce* 54/2007
přeložil-lš

⁽¹⁾ Dnes by se jí to už tak snadno nepodařilo, pozn. překl.

Kněží v liturgii

Prvá část si všimá otázky kněží jako služebníků Eucharistie. „Kněžské svěcení je nevyhnutelnou podmínkou pro platné slavení Eucharistie,“ říká dokument. „Proto si kněží musí být vědomi, že „centrem celé jejich služby nesmí být oni sami nebo jejich mínění, nýbrž jedině Kristus“. „Každý pokus učinit sebe samého protagonistou liturgického konání odporuje podstatě kněžství.“

Kněz musí usilovat o to, aby byl znamením, které dokazuje, že je povolným nástrojem v rukou Ježíše Krista. „To je vyjádřeno především v pokoře, s jakou věrně provádí v obřadech liturgické úkony a jaké odpovídá jeho srdce a jeho duch, a jak se vyhýbá všemu, co by mohlo vyvolávat dojem nepřístojného sebeuplatnění.“

„Kněžský celibát není možné chápat pouze z hlediska čistě funkčního,“ čteme v listu. Celibát „představuje zvláštní připodobnění životnímu způsobu samotného Krista“. „V jednotě s velkou církevní tradicí, s Druhým vatikánským koncilem a mým předchůdcem v Petrově úřadu zdůrazňuji krásu a význam v celibátu prožívání a bezvýhradného sebeodevzdání Kristu, Církvi a Božímu království a potvrzují plně jeho závazný charakter pro latinskou tradici. Kněžský celibát, prožívaný ve zralosti, radosti a odevzdanosti, je velkým požehnáním pro Církev i pro samotnou společnost.“

Dokument se zabývá také nedostatkem kněží. „Tuto situaci není možné řešit pouze pragmatickými opatřeními,“ praví se zde. „Je třeba vyloučit, aby biskupové pod tlakem pochopitelných funkčních starostí o nedostatek kněží neprováděli přiměřenou osvětu o povolání a nepřipouštěli k zvláštnímu vzdělání a svěcení kandidáty, kteří nema-

Svatost lásky

V postsynodálním listě *Sacramentum Caritatis* shrnul Svätý otec výsledky biskupského synodu, který zasedal ve dnech 2. – 23. října 2005. Tento list nabízí základní orientaci, která má být impulzem pro oživení eucharistické úcty v Církvi.

jí potřebné vlastnosti pro kněžskou službu.“

Nedostatečně vzdělaný klerikus, který je připuštěn ke svěcení bez náležité zkoušky, nemůže „poskytovat svědectví, ke kterému je povolán, totiž probouzet v jiných přání velkodušně následovat Kristovo volání.“

Otázky liturgie

K otázkám liturgie se zde praví: „Ars celebrandi musí podporovat smysl pro posvátno a využívat takové vnější formy, které takového pocitu dosahují, např.

harmonie ritu, liturgických oděvů, výzdoby posvátného místa. (...) Prostota gest a strízlivost obřadů a v daných momentech použitá znamení vydají více a vedou více ke spoluúčasti než vumělkovanost a nepřiměřené přídavky.“

V liturgické hudbě je třeba vymýtit „povrchní improvizace nebo zavádění hudebních žánrů, které nerespektují dostatečně ducha liturgie“. Podle prosby synodálních otců je mimo to zapotřebí „přiměřeně používat gregoriánský chorál, proto-

GREGORIÁNSKÝ CHORÁL

„Liturgický text promlouval ke svým posluchačům vždy jako text zpíváný. Z elementární recitace textu na jednom tónu a snad i do určité míry improvizované praxe prvních staletí křesťanské éry postupně vznikl repertoár, který se ustálil zhruba koncem 8. století. Nese název gregoriánský chorál a panuje v něm **ojedinelá rovnováha mezi estetikou a funkcí**. Tento jednohlasý zpěv je **něčím více než jen hudbou doprovázející bohoslužbu**, jako tomu je u některých skladeb pozdějších období. Tak jako kněz předstupuje před oltář slavnostně oblečen, je chorál **slavnostním oděvem liturgického slova**. Vzniká tak **jedinečné spojení hudby a slova, které tvoří také jeden z charakteristických prvků západní křesťanské tradice**. Tento repertoár však není pouhou sbírkou chorálních melodií. Každý zpěv má své přesně vymezené místo v rámci liturgického roku, který každoročně znovu zpřítomňuje okamžiky Božího působení v dějinách lidstva...“

David Eben
(zakladatel a umělecký vedoucí souboru
Schola Gregoriana Pragensis)

„BIBLE VE SPRÁVNÉ ŘEČI“ JE NEVHODNÁ

Rakouští biskupové prohlásili na svém jarním zasedání, že feministická tzv. „Bible ve správné řeči“ je nevhodná pro liturgii, pro katechezi i pro výuku náboženství. Připojili se tak ke kritickému hlasu katolických i protestantských biblistů, kteří prohlásili, že „Bible není pole pro experimentování a seberealizaci zájmových skupin“. Nejdůležitějším kritériem zůstává věrnost původnímu textu.

Kath-net

že ten je nejvlastnějším zpěvem římské liturgie“.

Kněží si „musí pečlivě připravovat kázání a opírat se přitom o přiměřenou znalost Písma svatého“. „Povrchní, všeobecná aneb abstraktní kázání je třeba vymýtit.“

Mluví se také o „pastoračních problémech“ naší doby, jmenovitě o „skutečnosti, že při některých příležitostech, jako mše při svatbách, pohřbech nebo podobných příležitostech, jsou kromě praktikujících věřících přítomni slavnosti také lidé, kteří často dlouhá léta nepřijali svaté přijímání nebo žijí v takových životních okolnostech, které nepřipouštějí jejich účast na svátostech“.

Zde je třeba hledat možnosti, jak „stručně a účinně připomenout všem smysl svátostného přijímání a podmínky pro jeho přijetí. Kde je taková situace, že není možné poskytnout nezbytný výklad o významu Eucharistie, bude nakonec vhodnější místo slavení Eucharistie konat jen bohoslužbu slova.“

Musí být jasno, pokud jde o rozdílné úlohy kněží a laiků. Kněz je nenahraditelně tím, kdo vede celou eucharistickou slavnost od úvodního pozdravu až po závěrečné požehnání.

Při eucharistické slavnosti v malých skupinách je třeba vyjasnit, že toto celebrování musí být v souladu s celkovou pastorační nabídkou v diecézi. Tyto experimenty ztrácejí svůj pedagogický charakter, když se stanou protikladem nebo paralelní bohoslužbou díle církve. V této souvislosti stanovil synod některá kritéria, která je třeba dodržovat: Malé skupiny musí sloužit k tomu, aby sjednocovaly farnost, nikoliv ji tříštily. To musí nacházet potvrzení v konkrétní praxi. Tyto skupiny musí podporovat plodnou spoluúčast celého shromáždění a zajišťovat, jak jen možno, jednotu celých rodin v liturgickém životě.

Podle Kath-net

Svědkové

Není pravda, že neexistují žádní svědkové jedinečné, vskutku světodějné události Ježíšova zmrtychvstání, jak často slyšíme nebo čteme. Kdybychom se mohli dovolávat jako svědků jen Ježíšových přátel a stoupců, mohl by někdo vznést námitku zaujatosti. Modernističtí vykladači skutečně tvrdí, že zmrtychvstání je jen zbožná fikce učedníků, zklamaných Ježíšovou smrtí. O potřebné svědky Ježíšova zmrtychvstání se však paradoxně postarali právě jeho první odpůrci, kteří chtěli po něm pečlivě zahladit všechny stopy. Opět se potvrdila skutečnost, že cokoliv člověk podnikne proti Bohu, obrátí se dokonale ve svůj pravý opak. Bůh nejčastěji jedná zcela jinak, než jak to očekáváme. To, co je pro nás nové a překvapující, je pro něho věčné a samozřejmé. Čeká nás mnoho z toho, co se má stát, ale co se nakonec stane způsobem, který si vůbec ani neumíme představit.

Židovští předáci postavili k Ježíšovu hrobu stráž, která měla zajistit, aby se tělo ukřížovaného z hrobu žádným způsobem neztratilo. Proto byli právě tito žoldáci na místě, když Pán v plné slávě a jasu opustil za nedělního jitra skalní hrob. Nejen že tomu nemohli zabránit, ale byli z toho tak zděšení, že padli na zem jako mrtví. Když se vzpamatovali a viděli slabé ženy a prázdný hrob, dali se bezhlavě na útěk. Cítili však povinnost vysvětlit svým chlebodárcům, že proti tomu, co se u hrobu stalo, nemohli podniknout opravdu vůbec nic. Pro velekněze bylo jejich zcela věčné a realistické sdělení přímo zdrcující ranou. Muselo jim být zcela jasné, o co jde. Ukřížovaný nejen že žije, jak to předpověděl, ale stal se navíc nepolapitelný. Svolali naléhavou poradu, co si mají v nečekané situaci počít, a nakonec našli jen krátkozraké lidské východisko, které znamená osudovou historickou chybu a neštěstí pro celý národ. Pokusili se ututlat to, co se ututlat nedá. Svou při s Bo-

hem tak protáhli na celá tisíciletí. Vynaložili na to „hodně peněz“. Vulgáta říká, že dali nepohodlným svědkům „copiosam pecuniam“, to znamená lidově řečeno doslova „hromadu peněz“. Pokus „zazdit“ Ježíšovo zmrtychvstání rozhodně přišel velebně mnohem draž než Jidášova zrada, a to nejen pokud jde o vynaloženou sumu. Peníze jako osvědčený mocenský nástroj v boji s pravdou budou pro Nepřítele pravdy po ruce asi až do konce světa, kdykoliv bude třeba najmout nějakého zrádce nebo falešné svědky. Čím více peněz vynaložili, aby sprovodili ze světa nepřijemné svědectví, tím více však dali najevo, za jak závažnou pokládají výpověď hrobové stráže a jak velice jim její obsah nevyhovuje.

Dostalo se jim nezaujatého, výmluvného a bezpečného svědectví od osob, od kterých to vůbec nečekali. A nebyli to první vojáci, kteří svědčili v Ježíšův prospěch. Již dříve se vyslaná chrámová stráž vrátila bez zajatce, protože jí bylo jasné, že Ježíš není jen člověk. Velekněži však doslova proklínali všechny, kteří se „nechali svést“, a označovali je za „nevzdělanou lůzu“. Když už neměli jiný argument, odvolávali se alespoň na Ježíšův opovržený „galilejský původ“. Jako vzdělanci, za které se pokládali, si však měli dát tu práci, aby si zjistili jeho skutečný „původ“ i výmluvnou shodu všech Písem, jejichž znalci jistě byli. Jejich rozhodnutí definitivně skoncovat s Ježíšem je v tomto okamžiku ještě závažnější než předchozí rozsudek smrti. Tehdy se snad ještě mohli mylně domnívat, že se opravdu rouhá Nejvyššímu. Nyní však měli k dispozici nesporný důkaz o jeho božství a tento důkaz také stavěl do zcela nového a přesvědčujícího světla všechna Ježíšova slova a skutky, pokud si je dosud špatně vykládali. O velikonočním ránu dostali jedinečnou příležitost revidovat svůj justiční omyl a splnit tak historický úkol, který jim jako vůdcům vy-

voleného národa příslušel. Odmítli ji. Jejich příklad nám ukazuje, že ani přesvědčující svědectví nemá samo o sobě dosti síly, aby změnilo smýšlení zatvrzelého. Jsou prototypem všech vůdců, kteří se zpronevěří svému poslání, protože neslouží těm, jimž stojí v čele, ale více hledí na okamžité osobní výhody než na trvalé blaho všech. „Byla jim milejší lidská sláva než sláva Boží.“ Mnohokrát s Ježíšem rozmlouvali. Sotva mohl někdo vést kvalifikovanější dialog, než jaký vedl Ježíš Kristus se Židy. Sotva někdo může najít pádnější argumentaci, než jakou slyšeli z jeho úst. Přesto se nedali přesvědčit. Dialog tedy může nejen přesvědčovat, ale také usvědčovat. Buďto partnerovi pomůže, nebo mu ještě přitíží. Máme-li zájem, aby náš dialog byl přesvědčující, musí ho doprovázet alespoň naděje, že se setká s oním nezbytným porozuměním a nenarazí na apriorní zatvrzelé odmítání.

Není třeba mnoho fantazie k tomu, abychom si představili, že obraz světa se mohl až do dnešního dne vyvíjet zcela jinak, kdyby židovští předáci přijali Ježíše Krista a jeho poselství. Někdo může namítnout, že uvažovat o tom, „co by bylo, kdyby bylo“, je zbytečná fantazie, ale není tomu tak. Jestliže Bůh dokonale respektuje lidské svobodné rozhodnutí a pak i v jeho rámci dokáže uskutečňovat svou vůli, znamená to, že se můžeme tím zbavit odpovědnosti za své rozhodování. „Syn člověka sice odchází, jak je psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí.“ Nebylo by pro nás velkou radostí, kdybychom mohli odepst z dějin tragický osud vyvoleného národa, který Pán předem výmluvně popsal v tolika podobstvích a který nepoznamenal nejen tento národ? Je to vážná výstraha pro všechny ty, kteří si zakládají na tom, že jsou vyvolenou avantgardou pokroku, ale přitom nenaslouchají Původci všeho světa a všeho pokroku.

Nestala se Evropa podobným „vyvoleným národem“, s tím roz-

dílem, že Světlo nejdříve přijala, ale nakonec pod nejrůznějšími záminkami vykazala ze svého domu? Odmítáním Ježíše Krista je odmítání jeho království, království lásky a pokoje. „Kdo věří, nebude souzen, kdo nevěří, již je odsouzen.“ Přitom světadílům, které se pokoušejí stavět svůj dům bez Pána, ani dnes nechybí svědků, že Ježíš skutečně vstal z mrtvých. Všechny významné osobnosti novodobé Církve, jako jsou Matka Tereza, Karol Wojtyła, Werenfried van Straaten či Benedikt XVI., a k nim můžeme přiřadit i hluboce věřící zakladatele Evropské unie, je tento svět nucen respektovat, i když je nevěřící. Ti všichni by se sotva objevili tak výrazně na scéně dějin, kdyby nežili z oné víry, že Ježíš vstal z mrtvých. Všichni, kteří opravdu uvěří, jsou pro svět trvalými svědky zmrtychvstání, neboť Zmrtychvstalý skutečně žije v jejich srdci i v jejich skutcích, takže jsou spolu s ním pro svět opravdovým požehnáním. Oni o něm nesvědčí jen slovem, ale ještě více obdivuhodným ovocem svého působení. Čím více uvěřili Kristu, tím důsledněji přijali zcela vážně všechna jeho přikázání a tím více se také mohou plně spolehnout i na všechna jeho zaslíbení, a ta se v jejich životě a díle skutečně výrazně a nápadným způsobem projevují. Boží Syn svá přikázání často přímo spojuje se zaslíbeními do výmluvných dvojic. Patří k nim především ono klasické: „Hleďte **nejprve** Boží království, a všechno ostatní vám bude **přidáno**.“ Toto pravidlo neplatí jen pro jednotlivce, ale i pro celá společenství, ba i celé národy. Nemají snad mnohé starosti a těžko řešitelné problémy jednotlivců, rodin i národů své kořeny právě v tom, že se zapomnělo na nezbytnost přednostně hledat Boží království, takže to ostatní jim nemůže být přidáno? Lidské dějiny jsou v takové krizi, protože je nedostatek opravdových svědků nejdůležitější události lidských dějin. „Probud'te se, spáči!“ a „Buď'te mými svědky!“, aby vaše velikonoční radost byla úplná. -lš-

Programy, které pořádá CENTRUM NADĚJE A POMOCI – CENAP

Výtvarná výstava „Zrození života“ – CENAP ve spolupráci s Odborem zdravotnictví jihomoravského krajského úřadu pořádá od 9. do 15. 5. 2007 výstavu výtvarných prací žáků a studentů základních a středních škol. Vernisáž výstavy se uskuteční v prostorách jihomoravského krajského úřadu 9. 5. 2007 od 17 hod. Tato akce probíhá v rámci Světového týdne respektu k porodu „World Week Respected Childbirth“.

„Povídání o manželství“ – diskusní setkání pro snoubence a novomanžele o připravenosti na manželství, o partnerské komunikaci, o významu lidské sexuality, o manželské lásce, o výchově dětí, o hospodaření s penězi. Začátek kurzu v pondělí 28. 5. od 18.30 do 20.30 hod. v CENAP.

Bližší informace a přihlášky na tel.: 543 331 470-2, e-mail: cenap@cenap.cz, CENAP – Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, 602 00 Brno.

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 15. dubna 2007 mariánské modlení v ambitech římovské lorety a zve na tuto zpívanou **POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, jinochy i dívky, snoubence, manžele, rodiče, děti i prarodiče a všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské.

Program: 8.30 hod. – mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15 – 12.00 hod. – mariánské modlení v ambitech Domku svatě Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vyzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. Bližší informace na tel. číslo 387 987 244, mobil 723 064 946.

Centrum pro rodinný život zve na: SETKÁNÍ OSAMĚLÝCH A ROZVEDENÝCH RODIČŮ

Termín a místo: sobota 14. 4. 2007 od 10.00 do 14.00 hod., v budově arcibiskupské kurie, sál II. patro, Biskupské nám. 2, Olomouc. Na programu bude přednáška **Prof. PhDr. Vladimíra Smékala, Csc., „Jak znovu najít nadšení a smysl života“** a možnost konzultace s přítomnými odborníky. Po předchozí telefonické domluvě lze zajistit souběžný program pro děti. Setkání je také určeno ovdovělým a svobodným rodičům. Pořádá Centrum pro rodinný život v Olomouci, tel.: 587 405 250-3, e-mail: reznickm@arcibol.cz

Prosíme, předejte pozvání na setkání lidem, o kterých víte, že se jich téma dotýká.

Poselství Královny míru

Drahé děti! Přejí si poděkovat vám ze srdce za vaše postní odříkání. Přejí si povzbudit vás, abyste s otevřeným srdcem i nadále žily pěst. Postem a odříkáním, děti moje, budete silnější ve víře. V Bohu najdete pravý mír skrze každodenní modlitbu. Já jsem s vámi a nejsem navena. Přejí si dovést vás všechny se mnou do ráje, proto se každý den rozhodněte pro svatost.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 3. 2007

Milí přátelé a příznivci stavby poutní Kaple Božího Milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě!

Co nejsrdečněji Vám děkujeme za všechny dary, které jste doposud zaslali. Díky jim je celá **KAPLE BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ** před dokončením. V průběhu ledna 2007 byla vsazena okna a bylo spuštěno topení a nyní se dodělává vnitřní interiéru (obklady, dlažby, svatostánek, oltář, sedes, lavice, varhany a další...).

Na účel vybavení KBM a vnějšího poutního areálu jsme museli založit nový účet 19-1623728369/0800 a prosíme Vás, abyste nám dále pomáhali dokončit toto dílo. Za Vaše dary děkuje P. Pavel Habrovec a farníci Římskokatolické farnosti Jámy.

Zároveň si Vás dovolujeme pozvat na **jubilejní 5. pouť k Božimu Milosrdenství** ve Slavkovicích. Hlavním celebrantem bude P. Peter Krenický, misionář z Ukrajiny, a mši sv. bude doprovázet Sbor od Sv. Salvátora z Prahy. Poutní mše sv. se bude konat v neděli 15. dubna 2007 v 15 hodin před poutní Kaplí Božího Milosrdenství. Ve 13 hodin vychází průvod s ostatky sv. Faustiny z Rečice z kaple Sv. rodiny do Slavkovic.

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 – 12.00 a 18.00 – 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 – Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 – Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 – Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 8. 4.: 8.05 Chrystos voskrese, chrystos anesí 10.30 Hod Boží velikonoční 11.55 Urbi et Orbi 18.10 Malý biblický příběh – velikonoční 18.15 Matka Tereza – animovaný film 19.45 O mysu dobré naděje 20.00 Z pokladů duše – kardinál Miloslav Vlk 20.05 Octava dies 20.35 Pod hladinou 21.35 Kde končí naděje, začíná peklo 22.05 Stavitel Chrámu 22.35 Misijní magazín – Malawi 23.35 Léta letí k andělům.

Po 9. 4.: 8.05, 18.05 Malý biblický příběh – velikonoční 8.10 Matka Tereza 9.40 Octava dies 10.10 Kulatý stůl na téma: Celostátní setkání mládeže Tábor 2007 11.40 Pozdraveno budiž světlo – Slunovrat 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 18.10 Po stopách Ježíše Krista (8) 18.45 Přírodní zázraky Evropy 19.45 Seninka – Mikroregion Hornolidečsko 20.00 Tvář Krista v umění 21.55 Na koberečku (20) 22.10 Hornolidečsko 22.35 J. S. Bach - Demänovská jaskyňa 23.35 Valle de Viñales, Death Valley, Kanadské Rocky Mountains.

Út 10. 4.: 8.05 Highlight (9) 8.35 Lumen 2000 (14) 9.00 Prechod svätými bránami 9.15 Videoklip 9.20, 23.30 Valle de Viñales, Death Valley, Kanadské Roc-

ky Mountains 9.50 Tajomná prítomnosť 10.45 Atlas Charity – Český Těšín 10.50 Poltón klub (22) 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 18.05 Dětská televize 18.45 Prechod svätými bránami 19.00 Valle de Viñales, Death Valley, Kanadské Rocky Mountains 19.30 Lumen 2000 (14) 20.00 Z pokladů duše – P. Radek Drobisz 20.05 Misijní magazín – Malawi 21.05 Svatá země 21.20 Videoklip 21.30 Bez predsudkov (1) 22.00 Rodina (P) 22.30 Octava dies 23.00 Po stopách Ježíše Krista (8).

St 11. 4.: 8.05 Taj Mahal 8.35 Videoklip 8.40 Atlas Charity – Český Těšín 8.45 Videoklip 8.50 Bateria (2) 9.20 Hlubinami vesmíru (3) 10.25, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 11.45 Klaunský pohádkový kuffík 18.05 Po stopách Ježíše Krista (9) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 18.45 Štúdio AHA (3) 19.25 Setkání s hostem 20.05 Z pokladů duše – P. Martin Holík 20.08 Poltón klub (23) 21.05 A léta letí k andělům 21.35 Atlas Charity – Bílá Voda 21.40 Valašské Příkazy – Mikroregion Hornolidečsko 21.50 Videoklip 21.55 Noční univerzita – Kardinál Jozef Tomko.

Čt 12. 4.: 8.05 A léta letí k andělům 8.30

Dětská televize 9.00 Noční univerzita – Kardinál Jozef Tomko 10.00 Poltón klub (23) 10.55 Valašské Příkazy – Mikroregion Hornolidečsko 11.05 Videoklip 11.10 Atlas Charity – Bílá Voda 11.15 Valle de Viñales, Death Valley, Kanadské Rocky Mountains 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 18.05 Highlight (9) 18.45 Svatá země 19.00 Přírodní zázraky Evropy 20.00 Z pokladů duše – P. Radek Drobisz 20.05 Lumen 2000 (15) 20.35 Setkání s hostem 21.15 Spirála času – Karlovy Vary 21.45 Videoklip 21.50 Po stopách Ježíše Krista (9) 22.20 Jan Hlavka 23.00 Dekor struktury 23.20 Lumen 2000 (15).

Pá 13. 4.: 8.05 Po stopách Ježíše Krista (9) 8.35 Lumen 2000 (15) 9.00 Videoklip 9.10, 21.45 Misijní magazín – Malawi 10.10, 19.30 Valle de Viñales, Death Valley, Kanadské Rocky Mountains 10.40 Na koberečku (20) 10.55 Atlas Charity – Bílá Voda 11.00 Svatá země 11.15 Spirála času – Karlovy Vary 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 18.05 A léta letí k andělům 18.45 Valašské Příkazy – Mikroregion Hornolidečsko 19.00 Hlubinami vesmíru (3) 20.00 Z pokladů duše – P. Martin Holík 20.05 Noemova pošta – živě 21.30 Vietnam – Zlatá klec 22.45 Po stopách Ježíše Kris-

ta (9) 23.15 Noční univerzita – kardinál Ján Chryzostom Korec.

So 14. 4.: 8.02, 11.55 Malý biblický příběh (14) 8.05 Štúdio AHA (3) 8.45, 21.05 Videoklip 8.50 Čteme z křesťanských periodik 9.05 Ramayana – Legenda o princí Ramovi 10.30 Mezi nebem a zemí (14) 11.10 Atlas Charity – Bílá Voda 11.15 Lumen 2000 (15) 11.45 Klaunský pohádkový kuffík 18.05 Highlight (10) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 18.45 Proměny zahrady (1) 19.00 Arabská poušť – Safari 19.30 Trnava a okolí (Chmela-Lux) 20.00 Malý biblický příběh (14) 20.05 Kinematograf múz – místa 21.10 Na koberečku (20) 21.25 Komponovaný večer na téma: Světlé Kristovo Vzkříšení v pravoslavné tradici.

Ne 15. 4.: 8.02 Malý biblický příběh (15) 8.05 Highlight (10) 8.35 Na koberečku (20) 8.50 Valašské Příkazy – Mikroregion Hornolidečsko 9.00 Proměny zahrady (1) 9.15 A léta letí k andělům 9.45 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava (živě) 11.45 Kouzelná tužka 12.00 Modlitba Regina Coeli z Vatikánu (živě) 18.05 Bateria (2) 18.35 Popelka 19.35 Taj Mahal 20.00 Z pokladů duše – P. Martin Holík 20.05 Octava dies 20.35 Matka Markéta 22.05 Spirála času – Znojmo 22.30 Čteme z křesťanských periodik 22.45 Misijní magazín – Malawi.

Ve Světě č. 2 jsme psali o libanonské organizaci „**LES DAMES DE SECOURS - Pomáhající ženy**“. Protože mnozí z Vás chtějí její činnost podpořit finančně, zjistili jsme následující:

Bez složitého vypsaní mezinárodní veřejné sbírky, kterou musí navíc povolit i ministerstvo, nelze, aby nějaká česká organizace shromažďovala finanční prostředky pro zahraniční organizaci. Je ale možno, aby **kterýkoliv občan poslal přímo peníze do zahraničí**. Zjistili jsme, že nejjednodušší je poslat peníze přes Poštovní spořitelnu – **složenku EUROGIRO** níže uvedené organizaci v Německu, která pak zajistí předání peněz do Libanonu Pomáhajícím ženám. Na složenku musíte vypsat tyto údaje:

Poukázaná částka (v Kč nebo Euro)

Měna: CZK nebo EUR

Poplatky: OUR

Odesílatel: svoji adresu

Příjemce platby: Katholische Kirchengemeinde St. Peter

Berliner Strasse 274

D-63067 Offenbach/Main, Deutschland

Číslo účtu příjemce platby (IBAN): DE 80 5055 0020 0014 0010 50

Název a adresa banky příjemce: Städt. Sparkasse Offenbach

Berliner Str. 46

D-63065 Offenbach, Deutschland

BIC: HELADEF10FF

(Pozn.: V kódu „HELADEF10FF“ není číslice „0“, ale velké písmeno „O“.)

Zpráva pro příjemce platby: Hilfe für Libanon

Platební titul: 612

Platební titul slovy: Dar/Spende

Vzhledem ke složitosti vyplnění složenky a výši poplatků (při platbě do 10 000 Kč je poplatek 200 Kč, při platbě 10 001 – 50 000 Kč je poplatek 250 Kč) by bylo nevhodnější, kdyby se domluvila skupina občanů a jménem jednoho z nich poslala společně peníze jednou složenkou.

Přednášky RNDr. Ing. Františka Mráčka, CSc., v Moravskoslezském kraji

Pátek 13. dubna 2007 – 17 hod., Chlebičov u Opavy, sál obecního úřadu.

Sobota 14. dubna 2007 – 14.15 hod., Polanka nad Odrou, sál farního úřadu.

Sobota 14. dubna 2007 – 18 hod., Starý Jičín, budova staré školy pod kostelem.

Neděle 15. dubna 2007 – 14.45 hod., Vratimov, sál farního úřadu.

Klášteř dominikánů Olomouc pořádá **pout' do FATIMY** v roce hlavního výročí zjevení (1917–2007) ● **NEVERS - PROUILHE - LOURDES - FATIMA - CALERUEGA** ● **9. 9. - 19. 9. 2007**

Úmysl poutě: kající – za rozpadlé rodiny, rodiny v krizi

● misijní – za české dcery a syny sv. Otce Dominika, aby žili v hlubokém spojení s Kristem a neztráceli odvahu přinášet dnešnímu světu radostnou zvěst evangelia ● osobní – každý účastník pouti si zvolí své osobní úmysly.

Program: 1. den: odjezd večer z Olomouce a Brna přes SRN do Francie

● 2. den: NEVERS – sv. Bernadetta, nocleh ● 3. den: FANJEUX, PROUILHE – první klášter mnišek Kazatského řádu, založený sv. Dominikem, LOURDES – nocleh ● 4. den: LOURDES, v podvečer odjezd do Fatimy ● 5. den: FATIMA ● 6. den: FATIMA ● 7. den: FATIMA, výlet k Atlantiku – Batalha, Nazara ● 8. den: ráno odjezd z FATIMY do CALERUEGY – rodiště sv. Dominika, nocleh ● 9. den: SAN DOMINGO DE SILO, OSMA – místa spojená s životem sv. Dominika, pobřeží Costa Brava, nocleh ● 10. den: relaxace u moře – v podvečer odjezd do ČR ● 11. den: příjezd do ČR ve večerních hodinách.

Informace: Cena 12 300 Kč – autobusová doprava, 7x ubytování, 6x snídaně a večeře, pojištění, doprovod. Další informace na internetové adrese: <http://olomouc.op.cz>; e-mail: jindrich@op.cz

Česko-německé mariánské poutní místo ze 17. století – farnost **Petrovice u Rakovníka** prosí všechny mariánské ctitele o pomoc. Chceme vybudovat sociální zázemí pro poutníky. V kraji bývalých Sudet to bez Vaší pomoci sami nedokážeme. Za Vás dárce a za Vaše úmysly budeme slavít mši svatou každou poutní sobotu – první v měsíci. Na každé poště můžete u Poštovní spořitelny uložit **Váš dar na náš účet číslo 188 279 798/0300, variabilní symbol 111**. Nebeská Královna Vám jistě vše oplatí. Všem dobrodincům děkuji. P. Václav Kružík, tel.: 313 543 253.

Liturgická čtení

Neděle 8. 4. – slavnost Zmrtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37–43

Ž 118(117),1–2.16ab+17.22–23

Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil*

Hospodin, jásejme a radujme se z něho!

Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*)

2. čt.: Kol 3,1–4 nebo 1 Kor 5,6b–8

Ev.: Jan 20,1–9 (večer: Lk 24,13–35)

Slovo na den: Spatřil vše a uvěřil. (Pán byl vzkříšen.)

Pondělí 9. 4. – Pondělí v oktávě

velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b–33

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám*

k tobě. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 28,8–15

Slovo na den: Nebojte se.

Úterý 10. 4. – Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36–41

Ž 33(32),4–5.18–19.20+22

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy*

milosti. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 20,11–18

Slovo na den: Marie plakala.

Středa 11. 4. – Středa v oktávě

velikonočním

1. čt.: Sk 3,1–10

Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9

Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,13–35

Slovo na den: Otevřely se jim oči.

Čtvrtek 12. 4. – Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11–26

Ž 8,2a+5.6–7.8–9

Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak*

podivuhodně je tvé jméno po celé zemi!

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,35–48

Slovo na den: Třetího dne vstane.

Pátek 13. 4. – Pátek v oktávě

velikonočním

1. čt.: Sk 4,1–12

Ž 118(117),1–2+4.22–24.25–27a

Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli,*

stal se kvádrem nárožním. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 21,1–14

Slovo na den: To je Pán.

Sobota 14. 4. – Sobota v oktávě

velikonočním

1. čt.: Sk 4,13–21

Ž 118(117),1+14–15.16ab–18.19–21

Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žes mě*

vyslyšel. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mk 16,9–15

Slovo na den: Káral jejich nevěru.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	8. 4.	9. 4.	10. 4.	11. 4.	12. 4.	13. 4.	14. 4.
Antifona	471	471	471	471	471	471	471
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	471	471	471	471	471	471	471
Antifony	472	472	472	472	472	472	472
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	473	483	488	494	499	504	509
Antifona k Zach. kantiku	473	483	489	494	499	504	509
Prosby	473	483	489	494	500	505	509
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	482	482	482	482	482	482
Antifony	474	484	490	495	500	505	510
Žalmy	474	484	490	495	500	506	510
Krátké čtení	476	486	492	497	502	507	512
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	466	477	477	477	477	477	477
Antifony	466	478	478	478	478	478	478
Žalmy	466	478	478	478	478	478	478
Kr. čtení a zpěv	468	480	487	493	498	503	513
Ant. ke kant. P. M.	469	480	487	493	498	503	513
Prosby	469	480	488	493	498	503	513
Záv. modlitba	474	474	484	489	495	500	515
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1238	1242	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MARANA THA - PANE, PŘÍJĎ!

(Slavíme svátost Eucharistie)

Sr. Esther Kaufmann, P. Meinulf Blechschmidt • Český text Eva Muroňová, Tomáš Cyril Havel • Ilustrace Karolína Marková

Tento sešitek pro děti chce být branou, která pomůže prostřednictvím obrázků a textů vstoupit do posvátného děje mše svaté a zahlédnout v něm Boha. Nejde tedy jen o pouhý popis gest či návod k tomu, jak, kdy a co při mši svaté říkat. Vyšlo s církevním schválením.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství • Křídový papír, brož., A6, 40 stran, 45 Kč

EFFATHA - OTEVŘI SE! (Slavíme svátost smíření)

Sr. Esther Kaufmann, Maria Bronnen, Franz Kett • Český text Eva Muroňová, Tomáš Cyril Havel

Příprava pro děti na slavení svátosti smíření. Vyšlo s církevním schválením.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství • Křídový papír, brož., A6, 32 stran, 45 Kč

MOJE EVANGELIUM

Text převzat z časopisu ARC EN CIEL • Překlad Radmila Fárová • Ilustrace Elisabeth a Pierre Bauling

Celý Ježíšův život, tak jak ho zachycují evangelia, je převyprávěn do srozumitelného jazyka dětí a doprovázen barevnými ilu-

stracemi. Každý úryvek doplňují malá vysvětlení a aktualizace do dnešních dnů. Kniha vede děti k lepšímu poznání Ježíše a zve je, aby se i ony staly Ježíšovými přáteli a apoštoly dneška.

Paulínky • Křídový papír, váz., 204 x 236 mm, 128 stran, 215 Kč

OMALOVÁNKY

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI

Sławomir Sznurkowski SSP, Zbigniew Gawron SSP • Ilustrace Artur Nowicki

Omalovánky s vyprávěním o životě a poslání svaté sestry Faustyny Kowalské.

Paulínky • Brož., 165 x 235 mm, 16 stran, 29 Kč

Při objednávce tohoto titulu prosím uvádějte, že jde o omalovánky, aby nedošlo k záměně s brožurkou stejného názvu, kterou vydala Matice cyrilometodějská.

SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI

Omalovánky s vyprávěním, které vedou děti k pomoci druhým podle vzoru sv. Františka z Assisi.

Paulínky • Brož., 165 x 235 mm, 16 stran, 29 Kč

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.